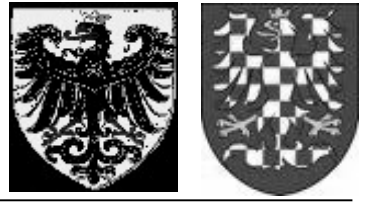

NOVINY

Volume 5 Issue 175 (675)

CZECH AND SLOVAK AUSTRALIAN NEWSPAPER

19. V. – 1. VI. 2025

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica †)

PUBLISHED FROM JULY 1999

S tručné zprávy.

Pondělí 19.května
pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

V šimli jste si, že jak národní socialisté (Nacistické Německo), tak soudruzi internacionální socialisté a komunisté (ČSR,SSSR), když zvítězí, tak popravují a likvidují své stoupence a zakladatele, kteří stáli u zrodu strany.

Trocky, Berija, Clementis, Slánský, ba i jak jsem se dočetl, i paní Horáková byla stoupenkyní komunistické strany. Nemluvě o tisíci hrdinech bojujících v druhé světové válce za osvobození

Československa a mučených a žalářovaných soudruhy, kteří jsou dodnes pod ochranou a nesmí se jmenovat.

Dalším zajímavým rysem je, že překrucují dějiny ba i historii vlastní strany. Vymazávají soudruhy z fotografií i z knih, vytyčují sochy, aby je o pár let později zbourali, aby proboha nic nepřipomněli.

Ve slušných zemích sochy a obrazy přesunou do depositářů, kdežto soudruzi je musí zlikvidovat. Proto tyto Noviny soudruhy soukmenovce rozčilují, neb připomínají zemřelé a umučené hrdiny, exulanty a emigranty. Ano i pro naše vládní zastupitele v Austrálii jsme nežádoucí zavržením hodná osoba.

To, co je na internetu, může kdykoliv zmizet, ale to, co je v těchto Novinách, bude možno přechíst snad i za sto let v knihovně.

Řekli bychom si pomáhat.

Europoslanci jsou křupani, chamtivci a korupčníci

Benjamin Kuras
Samozřejmě ne všichni. Možná jen polovina. Bude-li to někdo zpochybňovat, připomeňte mu známý parlamentní dialog připisovaný různým poslancům od Britů Disraeliho a Churchilla po Keňana jménem Babu Owino: „Polovina členů této sněmovny jsou idioti.“

„Pan poslanec se okamžitě omluví.“

„Omlouvám se, pane předsedo, polovina členů nejsou idioti.“

My se tedy omlouváme té možné polovině europoslanců, kteří nejsou ani křupani, ani chamtivci, ani korupčníci. Ty křupany odhalují módní návrháři, módní blogoví influenceři, a europoslankyně nynější i bývalé. Chamtivce odhalují auditoři EU. Korupčníky bruselská policie.

Takže po pořádku: Standard pánského oblékání v europarlamentu upadl drastičtěji než v jiných

institucích a profesích. Potkáte-li v Bruselu muže dobře oděného, bude to nejspíš právník nebo lobbista. S hlubokou nostalgií se vzpomíná na italské šviháky

Berlusconiho a Prodiho nebo francouzského elegána Barniera. Samotná stará dobrá důvěryhodná politická uniforma obleku s kravatou se vytrácí, nahrazovaná nejen stále častějšími rozhalenkami, ale i výslovnými bizarnostmi. V těch triumfují dva Irové, z nichž jeden, jménem Lou Flanagan, rád chodívá do sněmovny ve fotbalových dresech, občas i bez kalhot. Ten je nosí aspoň čisté. Jeho kolega Mick Wallace je mívá ušmudlané.

Není to problém financí

Ale budiž – je to jen obraz celkového úpadku oblékání v evropské společnosti, v níž džíny, tričko a botasky nosí už i bankovní úředníci do práce, profesori na přednášky a diváci na operu. Kdysi uctívaná řemesla krejčovská a ševcovská krachují pro nedostatek klientů.

Ne že by ti bruselští křupani na pořádného krejčího neměli. Podle údajů serveru

Euronews v roce 2024 dostávali měsíční plat 10 337 eur. K tomu 350 eur za každý v parlamentu odsezený den. Měsíční příspěvek na provozní výdaje do 4 950 eur. Měsíční cestovní výdaje do 4 886 eur. (Do provozních výdajů se snad dá započítat ušití slušného pracovního oděvu?).

Na platy a výdaje asistentů dostávají evropští poslanci měsíčně 29 557 eur. Plus úhrady právních výdajů – včetně

obhajoby při prokázaném nařčení z trestného činu. Plus tohle či tamto, co nám ještě zůstalo zatajeno. Krom toho mají povolenou vedlejší výdělečnou činnost, čehož využívají dvě třetiny poslanců, s celkovými souhrnnými vykázanými ročními příjmy 8,6 milionu. O nevykázaných nemluvě. Po dosloužení pětiletého mandátu dostanou penzi a rozlučné 248 tisíc eur.

Jenže chamtivci nikdy nevědí, kdy mají dost. Ty provozní a cestovní výdaje nemusejí vykazovat stvrzenkami a fakturami, věří se jim teoreticky, že vrátí, co neutratili, ač se taky ví prakticky, že je to ani nenapadne. To z celkového počtu 700 poslanců to v roce 2024 učinili 44 podivínů, pokrok oproti roku 2023, kdy jich bylo 18. Za pětileté období 2019-24 jim parlament na útraty poskytl 253 milionů. Neutracených vrátili 4,3 milionu.

Někdo nemá stále dost

A ani to jim to nestačí. Bruselská policie zrovna vyšetřuje dva italské europoslance, kteří se vzájemně jeden za druhého

podepisovali na zasedáních parlamentu, aby mohli brát těch 350 eur i za den v nepřítomnosti. Ale to jsou jen halíčky. Oba jsou taky známí jako nadšení propagátoři čínské elektronické korporace Huawei, kvůli níž právě probíhá v Bruselu policejní

šetření. Jiní čtyři poslanci jsou už ve vyšetřovací vazbě, obžalováni z členství v kriminální organizaci, přijímání úplatků, praní špinavých peněz a padělání. Pátý propuštěn na podmínku. Bude jich víc, policie už teď podezírá nejmíň 15.

Vzpomeňme si, jak si okolo olympiády europoslance a jiné europapaláše uplácel Katar. Po Bruselu pobíhaly kufříky se statisíci eur v hotovosti, jak se poslanci předháněli, kdo o Kataru v parlamentu přednese lepší propagaci. Následnému návrhu na lepší zviditelnění korupčních souvislostí se poslanecká většina vysmála. Dnes má na talíři další skandál, tentokrát s čínskou telekomunikační korporací Huawei, která v Bruselu upláčí hlava nehlava. Je mimochodem podezřelá z elektronického sledování a ovlivňování uživatelů, schopnosti provádět elektronické sabotáže, a podobných komunistických rošťáren. Její produkty jsou zakázány v USA a několika evropských zemích. K suspendování „věrohodně podezřelých“ kolegů vyzvala parlament písemně skupinka 28 poslanců. Těch ostatních 672 to buď nezajímá, nebo nechťejí, aby se přišlo i na ně.

A jako by tohle všechno už samo nebylo dost pikantní, bruselská policie by ráda obžalovala bývalého europoslance pana Lehneho, pozdějšího šéfa Evropského auditorského soudu – právě oné instituce, jejíž funkcí je kontrolovat finance EU a odhalovat defraudace. Policie na něho má pár otázek týkajících se pobírání cestovních a pobytových příplatků, na něž neměl nárok. Jenže on je pořád – ač ve výslužbě s tučnou penzí a zlatým padákem – pod imunitou auditorského soudu. A ten jej odmítá policii vydat.

Vítejte ve světě kozlů zahradníky a pytláků myslivci. A buďte pyšní, že na to vyděláte a ze svých daní uhradíte. Vždyť i to je míra naší kolektivní prosperity.

Vlevo - Fotografie kapitána parníku „Václav“ Vratislava Rehola, který dovezl do Sydney podzim a vynalezl Kurumdurum. Více se dovíte na YouTube <https://www.youtube.com/@AustriaBestStudy>

Mailing address:

NOVINY P.O.BOX 3335, REDFERN, NSW 2016

further information and advertisements rates <http://noviny.20m.com>

Publisher Publisher and Editor-in-Chief: Vratislav Ricardo Eugène Maria Jan-Křitel BEJŠÁK-COLLOREDO-MANSFELD, ph.: 02 9319 6380 / 0414 540 465 e-mail: noviny@exemail.com.au nebo/or nesemvamnoviny@gmail.com. NO FAX
MEMBERSHIP / ČLENSKÝ POPLATEK: one year AUS\$ 95.00, a half year / na půlrok AUS\$ 50.00. Evropa a Amerika AUS\$150 na rok včetně poštovního (noviny se tisknou každé druhé pondělí / printed every second Monday).

Pondělí 19. května
Rusko zakázalo Amnesty international
Británie bude více spolupracovat s EU v oblasti obrany
Do 2. kola voleb prezidenta v Polsku jdou Trzaskowski a Nawrocki
A Biden má rakovinu s metastázemi
Americký viceprezident Vance jednal v Říme s Leyenovou a Meloniovou
Korejci soudně napadají soudní napadnutí kontraktu s Korejci
A Prezident Pavel naléhá na koordinaci Evropy s USA při jednání s Ruskem
Zákaz zubního amalgámu se projeví ve vyšší ceně ošetření
A Knižní festival Svět knihy navštívil rekordní počet 63 tisíc lidí

Úterý 20. května
EU schválila sedmnáctý balík sankcí proti Rusku
Maďarský parlament schválil odstoupení od Mezinárodního soudního dvora
Trump tvrdí, že Harrisová uplácela při kampani celebrity EK zhoršila odhad výkonu české ekonomiky
Vláda se zabývá situací v Hustopečích nad Bečvou
Do praxe se má počítat i lékařské studium
Kauza Dozimetr zase o krůček postoupila
Vědci zjistili, že mladí odcházejí od cigár k chlastu a konopí
A Premiér Fiala je na Ukrajině

Středa 21. května
Neúspěšný kandidát Simion chce napadnout výsledky prezidentských voleb v Rumunsku
Německá policie zatkla pět pravicových teroristů
Trump chce do čtyř let vybudovat nad USA protiraketový štít
A V Kanadě začala schůzka G7
Izrael se prý chystá zaútočit na íránské jaderné cíle
Senát přijal pravidla pro lobbování
Vláda před volbami zamýšlí všem ve veřejném sektoru zvýšit od ledna plat
A Vojenská policie má nové pravomoci, např. Kontrolu dronů
Losovalo se, kterých krajů se budou týkat korespondenční volby. Na Austrálii vyšla Praha.

Čtvrtek 22. května
Rumunský ústavní soud zamítl žádost o zrušení prezidentské volby
A Macrona napadlo, že by se měl zastavit islamismus ve Francii
Teror v USA, dva izraelští diplomaté zabiti
Kimovi se potopil při spuštění na vodu torpédoborec
USA prodají Polsku klouzavé bomby
Prezident Pavel zastavil stíhání čtyř vojáků kvůli smrti Afghánce
a Pomoc Gaze ano, ale ne Hamásu, shodli se ústavní činitelé
Česko nevydá ruskou opoziční novinářku
Kurbangalejevovou do Ruska
Pět českých gripenů odletělo na islandskou misi

Pátek 23. května
Česko se vyslovalo k větší efektivitě vyhošťování Netanjahu kritizuje Británii a Francii za podporu Hamásu
Německá ministryně školství navrhuje pro děti povinné návštěvy koncentráků
Harvard nesmí přijímat zahraniční studenty
Merz bude dávat na armádu 3,5 % a na infrastrukturu 1,5 % HDP
a Ropa nadále zdrazuje problematických migrantů
Podle auditu mělo Ministerstvo pro místní rozvoj zastavit projekt digitalizace stavebka
Jihočeskou vesnici Vyšný zasáhlo tornádo
Chystá se Noc kostelů

Víkend 24. – 25. května
Rada Evropy nechce přitvrdit v ochraně před ilegální migrací
A Protiizraelská PR nabývá na síle, už se píše jen o palestinských obětech
Pokračuje výměna ruských a ukrajinských zajatců
Íránský film dostal Zlatou palmu na festivalu v Cannes
Trumpova diplomacie dál koketuje se syrskými teroristy
Maláčová oznámila, že se léčí na rakovinu
Odezva na její vyjádření je na české poměry nebývale slušná, chvála bohu
Podpora Motoristů klesla pod 3 %
Rakušan otočil a už taky kritizuje Izrael

Pondělí 26. května
Trump se tentokrát zlobí na Rusko a zvažuje sankce
Medveděv navrhuje, aby z Ukrajiny zůstal příhraniční proužek
A Syřan a Čečenec zneškodnili v Hamburku šílenou ženu s nožem
Macronová dala Macronovi něco co vypadá jako facka
Merz se přidal k politickému nátlaku na Izrael, aby nedokončil likvidaci teroristů Hamásu
Začalo další kolo Babišova procesu kolem Čapího hnízda
A Zastupitelé Řeporyj neprojednali odvolání odsouzeného starosty Novotného
Aktivisté objevili zákonné nedostatky při schvalování NP Křivoklátsko
A Vědci zjistili, že deště zmírnily sucho

Úterý 27. května
Trump je frustrovaný z Ruska
A Zdražil Oktoberfest
Fico je v rozporu s Německem
V Rusku stoupá zájem o přístroje na destilaci chlastu
Auto s ministryní Černochovou se nabouralo
Pokračuje další díl soudu Čapí hnízdo
Sněmovní výbor podpořil zpřísnění migračních pravidel
Hurá, má se zbourat rozhledna ve Velkém Košíři,
Výstavba 28 metrů vysoké rozhledny stála v roce 2013 šest milionů korun.
U nás vládní jarní den, mírně zataženo

Středa 28. května
Rusko navrhuje Ukrajině jednání v Istanbulu
Izrael potvrdil smrt velitele Hamásu Sinvára
Německo a Ukrajina budou vyrábět střely dlouhého doletu
A Evropská unie zrušila sankce proti Sýrii
Rozsudek o Čapím hnízdě má padnout v červnu
Soud zastavil stíhání čtyř vojáků stíhaných v souvislosti se smrtí Afghánce
A Sněmovna navrhla Dienstbiera a Kunderu na vyznamenání
Piráťům se nelíbí Votápkova komunistická minulost
U nás chladné počasí, převážně deštivé

Čtvrtek 29. května
Americký soud obnovil americkým soudem zastavený Trumpova cla
A Babiš a Fico vystoupili proti EU na konzervativním srazu v Budapešti
Francie přitvrzuje proti kuřákům
A Ukrajinci zajali Čecha bojujícího za Rusko. Měl jsem být jen medik, hájí se veterinář 35 letý Jakub J, žijícího v Rusku
Musk odchází od Trumpa, úřad pokračuje
Fiala je pro přesun ambasády do Jeruzaléma, ale až jindy
A Sněmovna se chystá zpřísnit azylová pravidla
Ministru Blažkovi připadá normální přijímat dar od kriminálního
A Učitelka Bednářová je momentálně odsouzená za popírání válečných zločinů
U nás barvitý den, chladný se sluníčkem a dekorativními mraky

Pátek 30. května
Do Evropy z USA dorazí speciální delegace, která si má posvítit na dodržování zásad svobody v EU.
Kanadu sužují mohutné lesní požáry.
Írán zvýšil zásoby obohaceného uranu pro výrobu jaderné zbraně,
Plánuje se zákaz tradičních masopustů, což má údajně přispět k větší harmonii ve společnosti.

Víkend 31. května – 1. června
Podle odhadů v polských prezidentských volbách vyhrál vládní **Rafał Trzaskowski**
Ukrajina se zúčastní jednání v Istanbulu
Hamás žádá stažení Izraele
Fico nabízí jednání s českou stranou
Kvůli blamáži s bitcoiny opozice žádá odstoupení vlády
ANO nadále vede, Spolu (před bitcoiny) posílilo
Paní Decroix se zdráhá nahradit ministra Blažka
Některé oblasti Česka postihly silné bouřky kupobití
U nás slunečný víkend, v neděli odpoledne trochu přšelo (jinde ale krupobití)

m
Starší dívka bila ve znojemském autobuse 12letou školačku
A víte, proč se jí nikdo nezastal? Protože nechtěl riskovat, že agresorka vytáhne mobil, zavolá Rakušanova hračky a dotýčný stráví den dva na policii. Nedej Bože, aby za agresorka patřila k nějaké menšině. Je to výsledek degradace společnosti, za kterou si můžeme sami. Sorry, ale ano. Můžeme si za to sami, že dovolíme zmetkům z neziskovek ničit naši morálku, tradice a základy právního státu. A dovolujeme to tím, že volíme zkorumpované voly, nebo mentálně vyšinuté jedince.

Protiproud: Německý okresní soud ve Verdenu v květnu 2024 odsoudil političku AfD (Alternativa pro Německo) Marie-Thérèse Kaiser za podněcování k nenávisti. V roce 2021 se na sociální síti vyjádřila k rozhodnutí starosty Hamburku přivítat afghánské imigranty a citovala statistiky o zapojení afghánských mužů do skupinových znásilnění v Německu. Soud rozhodl, že svými výroky porušila "lidskou důstojnost" afghánských imigrantů jako skupiny,

a uložil jí pokutu přes 6000 eur. Soud platnost jí citovaných statistik nezpochybnil. Neodsoudil ji tedy za šíření "nepravdivých informací", ale za to, že napsala pravdu.
V červenci 2024 soud v Hamburku poslal do vězení dvacetiletou Maju R. za to že na sociální síti nazvala muže, jenž se podílel na skupinovém znásilnění patnáctileté dívky, "hnusným prasákem". Pobouřilo ji to, že násilník dostal za svůj čin jen podmínku. "Hnusný prasák" je na svobodě, Maja je ve vězení.
V Birminghamu policie 6. května 2022 zatkla a pokutovala Isabel Vaughan-Spruce za to, že se tiše modlila v "ochranné zóně" potratové kliniky. Podle "zákona o policii, trestných činech, ukládání trestů a soudech z roku 2022" (Police, Crime, Sentencing and Courts Act 2022) jsou v takových zónách zakázány protesty, včetně tiché modlitby, která se považuje za "zstrašující". Pokud ve Velké Británii bydlíte u potratové kliniky, tak se nesmíte modlit ani ve vlastním domě.

[🚩 Suspicious Content]
Osmero českého novináře;
Nikdy se neptat –
Lipavského na jeho vzdělání –
Rakušana na jeho Dozimetr –
Válka na Endiaron –
g. Pavla na jeho oslavování okupace z roku 1968
Pekarové na její IQ –
Nerudové na kšeftování s diplomou –
Černochové na provize ze zbrojení –
Fialy raději na nic!

VE ZKRATCE Zajatý Čech

Jakub J měl žít v Rusku dlouhodobě nedaleko města Jekatěrinburg, kde se živil jako veterinář, věnoval se běhu se psy, tzv. canicrossu a zřejmě zplodil dvě děti.
Zajatý muž na videu hovoří o tom, že se do služeb ruské armády dostal poté, co mu propadl český pas a on získal pas ruský. Slibovali mu prý, že bude medik, ale brzy ho poslali do útoku na motorkách, během kterého byl zraněn a vzdal se. Pokud se informace z MZV potvrdí, půjde již nejméně o druhého Čecha v poslední době, který bojoval v řadách Ruska na Ukrajině.

V Evropě roku 2025 vám policie může uprostřed noci zaklepat na dveře kvůli příspěvku na Facebooku, platformě X, nebo i kvůli tiché modlitbě. Svoboda projevu v Evropě vymírá.

Mauretánie po návštěvě soudruha generála a rozvědčíka i presidenta uvažuje o výměně otroků.
...
Spojené státy začnou odebírat víza čínským studentům. Oznámil to ve středu ministr zahraničí Marco Rubio, podle něhož půjde například o studenty s vazbou na Komunistickou stranu Číny

Jen dva dny vydržely v Jiráskových sadech v Hradci Králové sazenice begonií, které tu městské zahradnice vysázely počátkem týdne. I když útoky vandalů na květinovou výzdobu nejsou nijak výjimečné, tentokrát je s podivem, že se krádež uskutečnila na poměrně frekventovaném místě a za bílého dne. V noci je totiž park, který ze dvou třetin omílají vody řek Labe a Orlice, uzamčen.

Poznáte najznámejšieho československého feministu Mirka Vodrážku?

Vystupuje aj pod menom Mirka Vodrážková a je to presvedčený feministka a antikomunistka.

Mirek je underground v undergrounde. Počas totalitnej zažil súdnu internáciu na psychiatrii, kde mu dávali inzulínové šoky.

"Chceli sme byť šialenejší ako režim," hovorí spisovateľ a hudobník, ktorý bol súčasťou undergroundu.

Dnes skúma na českom Ústave pro studium totalitních režimov komunistické zločiny. Aj tie, ktoré sa spájajú so socialistickou psychiatriou.

Tam skončili viacerí ľudia nepohodlní pre režim - Augustín Navrátil, Pavel Wonka, ktorý neskôr zomrel vo väzení alebo Mirkov kamarát kráľ československých hippies Martin Beneš, ktorý sa po prepustení pokúsil o samovraždu - podrezal si žily a šľachy a vyskočil zo štvrtého poschodia.

Mirek sa snaží, aby sa na obete nezabudlo. Nedávno otvoril pomerne výbušnú tému - spoluprácu undergroundového básnika Egona Bondyho so Štátnou bezpečnosťou - o tejto téme napísali knihu s historikom Petrom Blažekom.

Jeho samého ovplyvnil v mnohom najmä väzeň nacistov aj komunistov Max Duren, ktorý sa ostro vymedzoval proti režimu a ktorého o niekoľko generácii mladší Mirek navštevoval.

My sme s Mirkom hovorili o jeho živote, o feminizme (bola to v disente vôbec téma?), o nevyrovnaní sa so zlom aj o undergrounde dneška.

Toto je náš rozhovor, tu v odomknutej verzii:

Mirek Vodrážka je známy predstaviteľ českého undergroundu, disident, spisovateľ a hudobník. Normalizačný režim ho v 70. rokoch odsúdil na niekoľko rokov ochranného súdneho dohľadu a internoval ho na psychiatrii.

Dnes sám skúma komunistické zločiny, najmä zneužívanie psychiatrie, v pražskom Ústave pre štúdium totalitních režimov.

Je aj jedným z najznámejších českých feministov a vystupuje aj pod menom Mirka Vodrážková. „Feminizmus nám chýbal kedysi aj v undergrounde,“ hovorí v rozhovore.

Nepoznáam veľa mužov feministov. Ako ste sa ním stali vy?

Objavovanie feminizmu súvisí u mňa s objavovaním filozofie, akou je trebárs taoizmus. Ten kladie veľký dôraz na to, aby muž reflektoval v sebe niečo hlboko ženské.

Pokiaľ ide o nejaké označenie alebo definíciu, to prišlo až po páde komunizmu. Disident Petr Uhl vedel, že sa týmito vecami zaoberám, a raz ma pozval na prednášku, kde sa diskutovalo o tejto téme. Keď som tam videl väčšinu mužov a navyše politikov, vystúpil som a povedal: „Dobrý deň! Ja mám takú poznámku. Volám sa Mirka Vodrážková.“ To bol pre nich totálny šok. A Petr Uhl to zachraňoval tým: „Nie! Ja Mirka poznám z disentu. On je normálny.“

Takže touto nenormálnosťou som začal akoby provokovať a poukazovať na to, vlastne rozbíjať stereotypy v zmysle žena – muž. Chcel som hlavne, aby si symbolicky uvedomili, že existuje iný ženský hlas.

Musím však dodať, že môj vzťah k tomu, čo by sa dalo nazvať ženskou otázkou alebo jednoducho iný druh citlivosti boli dané už v detstve. Narodil som sa dvadsať minút po svojej staršej sestre a mal som ešte jednu staršiu sestru. Vyrastal som na Vyšehrade v pomerne uzavretom prostredí, kde bolo pár domov. Otec bol neustále preč. Mama sa pre nás deti obetovala. Bol som najmä s ňou a so sestrami. Tie som často zabával, keď som si obliekal ženské šaty a hrával im divadlo. To sú také veselé historky z detstva.

Vaša mama pochádzala z Bratislavy, otec z Prahy, vy ste sa narodili v temnom období 50. rokov. Ako sa vašej rodine vtedy žilo?

Detstvo bolo fantastické a robil som vtedy poriadne nezbedníctva. Mal som dobrého kamaráta, s ktorým sme ich robili spolu. Jeho rodina emigrovala na Západ v roku 1968, keď mal trinásť rokov, a asi tridsať rokov sme sa nevideli.

Stretli sme sa potom za magických okolností. Vtedy som zistil, že pokračoval v rebélii a „maléroch“, ako keď sme boli deti, ale už v kriminálnom rozsahu. Bol súčasťou medzinárodnej skupiny, ktorá zásobovala západnú Európu hašišom z Maroka.

No a ja som zasa pokračoval v tej rebélii tu – politicky.

Vašej rodiny sa 50. roky nedotkli?

To je vlastne taký hrabalovský príbeh. Otec pracoval v archíve. Mal na starosti knižky, ktoré sa mali vyradovať z knižníc a likvidovať. On ich zachránil a zobral domov, a tak sme mali v rodinnej knižnici úžasné veci. Knihy rozdával aj svojim priateľom. Raz mu asi dal za ne niekto aj pár korún. Otca za to odsúdili na desať rokov finančnej exekúcie. Poškodená tým bola celá rodina. Žili sme zo životného minima a dodnes si spomínam, ako sme mali občas veľký hlad. Myslím, že to môjho otca viedlo k určitým činom, ktoré som vtedy nevnímal politicky, ale sociálne.

Akým napríklad?

Ako deti sme sa nezúčastnili na akcii, kde sa dávali pionierske šatky. Tam bola podmienkou biela košeľa. A otec napísal do školy, že my sme takí chudobní, že na bielu košeľu nemáme.

Nenaučili sme sa ani sovietsku hymnu. Keď sa mama hnevala, otec povedal: „Deti, sadnite si sem...“ Pozerali sme sa na otca a on hovoril: „Musíte tú sovietsku hymnu správne deklamovať. Tak počúvajte.“ A potom spustil: „Serú, nerušte mně...“ Tá hymna sa totiž začína slovami „Sojuz nerušimyj...“

Ja som to vtedy ešte politicky nechápal, ale bolo to niečo úžasné. V tomto podvedomom antikomunizme sme vyrastali.

Mali ste trinásť rokov, keď do Československa vtrhli vojská Varšavskej zmluvy. To bol takisto asi jeden z tých životných zlomov.

Začiatkom roka 1968 som urobil vlastne svoj prvý politický malér. Vypočul som si rozhovor rodičov, ktorí hovorili, že prezident Antonín Novotný asi pôjde od válova. Ja som na druhý deň prišiel do triedy a zvesil obraz prezidenta. Samozrejme, bol z toho hneď obrovský problém. Nepamätám sa, že by do školy pozvali rodičov, ale dostal som dvojku zo správania, pretože som ešte navyše strieskal do krvi staršieho spolužiaka, ktorý ma šikanoval.

V marci musel Antonín Novotný odstúpiť a po ňom nastupoval Dubček. Za pár mesiacov prišiel 21. august a okupácia Československa.

Spomeniete si ešte, ako ste sa vtedy cítili?

Na Vyšehrade, kde sme bývali, sme celú noc počuli hučanie lietadiel, ktoré vtedy pristávali na letisku v Ruzyni. Keď sme ráno zistili, že sme okupovaní, bol to pre našu rodinu rovnako ako pre celú spoločnosť šok. Skutočné politické prebudenie. Tak som si hneď zobral rebrík a išiel odstraňovať nápisy, aby tí Rusáci nevedeli, na akej sú ulici.

Pre mňa bol rok 1968 kľúčový. Bol to prelom, keď som si uvedomil, že človek je aristotelovský „politický živočích“.

Čo bolo nesmierne dôležité, a to si uvedomujem až spätne, že my sme vlastne boli vďaka skúsenosti z roku 1968 prvá generácia, ktorá vytvorila úplnú diskontinuitu v ľavicovom, najmä marxistickom myslení. My, teda naša generácia, sme skutočne nechceli mať nič spoločné so „sekulárnym socialistickým náboženstvom“. Myslím si, že toto je dôležité pre pochopenie historických súvislostí, prečo moja generácia, ktorá prichádzala k roku '89, sa tak ostro vymedzila voči komunizmu a tvorila základ undergroundu.

Vy ste sa vlastne vymedzili voči režimu už krátko po okupácii, v roku 1971 ste vydali manifest emocionalizmu. Čo ste ním chceli povedať?

Mal som šestnásť rokov a moji rodičia sa rozvádzali. Vtedy sa mala podávať moja prihláška na školu a oni nič neurobili. V tom čase musel každý pokračovať na ďalšiu školu, ísť do učenia alebo do práce. A ja som rok nič nerobil. Chodieval som hrať basketbal. Získal som od kamarátky starý klavír a začal hrať, skúmal rôzne umelecké smery a chodil som veľa do knižnice. V priebehu toho jediného roka som si uvedomil veľa dôležitých vecí.

Niekedy v sedemnástich rokoch som napísal prvý manifest emocionalizmu, ktorý vychádzal z emócií a bol namierený proti vláde „rozumu“. Filozoficky som sa ukotvil v tom, že práve emócie sú dôležité.

Dal sa váš manifest chápať aj ako protest proti vtedajšiemu režimu?

Hlavne bol politicky postavený proti tomu, že vtedajší systém sa snažil nejako „povedeťti“ riadenie celej spoločnosti vrátane každého jednotlivca s jeho individuálnym prežívaním. Môj manifest bol protest proti technokratickému riadeniu spoločnosti aj ľudí.

Od manifestu emocionalizmu viedla potom vaša cesta priamo k undergroundu?

Keď som napísal manifest, šíril som ho medzi svojimi nonkonformnými vrstovníkmi.

Hrával som vtedy experimentálnu chaoticko-emocionálnu hudbu. A keďže sme nemohli vystupovať oficiálne, robili sme si vlastné koncerty po pražských zapadnutých krčmách na okraji mesta.

Už vďaka tomu umelecko-politickému alebo filozofickému postoju k životu sa človek vyradil z väčšinovej spoločnosti.

Zatiaľ čo veľa ľudí sa vtedy stýkalo s Ivanom Magorom Jirousom a ten mal na nich vplyv, ja som sa priatelil s jeho ženou. V tom čase žila kunsthistorička Věra Jirousová s filozofom Jirkom Němcom. S mojou neskoršou manželkou Ivou (*Iva Vodrážková, undergroundová výtvarníčka – pozn. red.*) sme často strážili ich malého syna Tobiáša. Vďaka nim sme sa zúčastňovali u Havla na festivale na Hrádecku a iných disidentských akciách.

Vás v živote veľmi ovplyvnil Maximilián Duren, ktorého za Protektorátu prenasledovali nacisti a v 50. rokoch zasa komunisti. Pochádzal zo Slovenska, u nás zostáva doteraz neznámy. Kto to bol a čím bol pre vás výnimočný?

Maximilián Duren, vlastným menom Dürenfeld, bol výnimočný celým svojím životným príbehom. Narodil sa v Pohronskej Polhore na Slovensku, bol jediný syn ortodoxných židovských rodičov. Ako mladý človek sa na začiatku hlásil k voľnomyšlienkarstvu, čo bol v 20. rokoch minulého storočia moderný svetonázor a životný postoj. Šiel študovať do Prahy, najskôr medicínu, neskôr presedlal na filozofiu, kde študoval s Janom Patočkom.

Časy Protektorátu a druhej svetovej vojny prežil vďaka zmiešanému manželstvu. A keď ku koncu dostal povolanie na nástup do transportu, vyhol sa tomu. Prežil a po roku 1948 začal vystupovať mimoriadne kriticky proti komunistickému režimu. Prišiel o prácu v Štátnom pedagogickom ústave v Bratislave, kde založil knižnicu, a vyhнали ho do výroby.

Vrátil sa do Prahy a začal vydával protimarxistické letáky a texty proti komunizmu.

Napísal takmer stostranový list, ktorý adresoval priamo vtedajšiemu ministrovi školstva Zdeňkovi Nejedlému. V ňom hovorí dôležitú myšlienku: „Ako Žid som zažil nacistické peklo, ale tento červený fašizmus je ešte horší.“ A uvádza tam aj argumenty prečo. Samozrejme, že ho zavreli. V 60. rokoch ho prepustili na amnestiu. Odsedel si takmer štyri roky.

Pokračovanie v ďalšom čísle

Bohumil Borecký

Eduard Stehlík

Když jsem se v několika svých posledních příspěvcích zmínil o čs. předválečném opevnění, padla prosba, zda bych nemohl napsat něco o osudech plukovníka Bohumila Boreckého, který v roce 1938 velel hraničářskému pluku 6, jenž obsazoval pevnostní objekty na Králicku a v okolí Starého města pod Sněžníkem. Slíbil jsem to a dnes svůj slib plním. Tento statečný vlastenec, který za naši republiku nasazoval život v obou světových válkách, aby byl nakonec zavražděn v sovětském gulagu, si to bezesporu zaslouží.

Bohumil Borecký spatřil světlo světa 14. července 1891 v Karlíně (jenž tehdy ještě nebyl součástí Prahy) a po absolvování gymnaziálních studií pracoval jako učitel. Jeho další osudy zásadním způsobem poznamenalo vypuknutí 1. světové války. Musel narukovat a byl odeslán na východní frontu, kde padl do ruského zajetí. V něm se přihlásil do čs. legií a jako schopný důstojník dosáhl hodnosti majora a postupně se vypracoval až na velitele praporu 8. čs. střeleckého pluku „Slezského“, s nímž se na Sibiři zapojil do bojů proti bolševikům. Poté, co se v létě 1920 vrátil do svobodné vlasti, rozhodl se v armádě zůstat natrvalo. Prošel řadou velitelských funkcí, nejdříve u čáslavského pěšího pluku 21 a poté v letech 1924-1933 u pěšího pluku 14 Košicích. Následně byl zástupcem velitele pěšího pluku 25 v Lučenci a v letech 1936-1937 působil jako velitel cyklistického praporu 3 v Levicích.

Vyvrcholením vojenské kariéry Bohumila Boreckého se za první republiky stala již zmíněná funkce velitele elitního hraničářského pluku 6, které se ujal v lednu 1938. To, že byl pověřen právě tímto úkolem, svědčí o tom, že na něj velení čs. armády nahlíželo jako na mimořádně schopného důstojníka vysokých velitelských kvalit. Jemu svěřený úsek totiž patřil k těm nejdůležitějším a zároveň nejvíce ohroženým.

Mnichovský ortel a s ním spojený ústup bez boje, představovaly pro Bohumila Boreckého těžký duševní otřes, s nímž se jen obtížně vyrovnával. Další ránu mu zasadila okupace Československa v březnu 1939. Ihned se zapojil do odboje proti Němcům v řadách Obrany národa, v níž úzce spolupracoval s generálem Františkem Bláhou, jenž stanul v čele velitelství Obrany národa – severovýchodní Čechy (Borecký byl jeho zástupcem a zároveň velitelem kraje Hradec Králové). V roce 1944 kromě toho navázal úzkou spolupráci s výsadkem BARIUM z Velké Británie, jenž ve východních Čechách rozvinul úspěšnou zpravodajskou činnost.

Právě v souvislosti s akcí gestapa proti parašutistům a jejich spolupracovníkům, byl Bohumil Borecký v prosinci 1944 zatčen a odeslán do Malé pevnosti Terezín, kde se ocitl na cele smrti. Život mu zachránil jen rychlý konec války. V Terezíně však onemocněl tyfem a domů se tak vrátil ve značně zuboženém stavu, ale vrátil se. Po zotavení byl ustanoven velitelem královéhradecké 14. divize a v letech 1946-1948 působil jako zástupce velitele 5. divize v Českých Budějovicích. Přestože měl za sebou výraznou odbojovou činnost a pozice, které zastával, byly spojeny s udělením generálské hodnosti, k jeho povýšení v důsledku intrik obranného zpravodajství (OBZ), v jehož čele stál smutně proslulý Bedřich Reicin, nikdy nedošlo.

Záhy po změně politických poměrů v Československu a nástupu komunistů k moci v únoru 1948, byl Bohumil Borecký jako „osoba

novému režimu nepřátelská“ z armády propuštěn. To nejhorší však mělo teprve přijít. V pátek 10. června 1949 byl ve svém bytě v Hradci Králové zatčen příslušníky StB, a ještě téhož dne předán orgánům sovětské NKVD. Z tzv. repatriačního střediska sovětských státních občanů (kterým nikdy nebyl!) v Praze na Letné byl deportován do Rakouska a odtud do SSSR, kde byl pro údajnou protisovětskou činnost v době svého působení v čs. legiích odsouzen k trestu smrti. Později mu byl rozsudek změněn na 25 let žaláře, což vzhledem k jeho věku a podmínkám věznění, jimž byl ve zvláštním táboře Ozerlag u Tajsetu vystaven, představovalo prakticky totéž.

Zpět domů do Čech se již Bohumil Borecký nikdy nevrátil. Dle dostupných informací zemřel 14. října 1954, avšak přesnou příčinu smrti se nikdy nepodařilo zjistit. Jeden z jeho spoluvězňů, který měl to štěstí, že hrůzy gulagu přežil, vypověděl, že byl při nakládání vlaku rozdrčen železničními vagóny. První a zároveň poslední korespondenční lístek, který od něj příbuzným za dlouhých pět let dorazil nese datum 15. srpna 1954 (tedy dva měsíce před smrtí) a končí slovy: „Celý můj život zde jest jediná myšlenka a vzpomínka na Vás.“

Jako jeden z mála čs. občanů zavlečených po 2. světové válce do Sovětského svazu se plukovník Bohumil Borecký alespoň posmrtně dočkal své rehabilitace. V září 1993 byl prezidentem republiky povýšen do hodnosti generálmajora in memoriam a 28. října 1996 posmrtně vyznamenán Medailí Za hrdinství.

Hrdinní soudruzi komunisté kteří ho zatklí a předali NKVD jsou dodnes pod ochranou a jejich jména je zakázáno uveřejňovat i když už tu nejsou.... Čest jeho památce!

Josef Wuchterle-Freeman

“Jsem velmi hrdý na největší úspěch, kdy se podařilo vybudovat novou nemocnici pro Rosebery a okolí”

<https://www.czechoslovaktalks.com/pribehy/josef-wuchterle-freeman/>

Narodil jsem se 5. července 1924 v Mrákově, vesnici nedaleko Domažlic. Žil jsem společně se svými dvěma sestrami a mladším bratrem Jiřím, který zemřel ve čtyřech letech. Můj otec byl místním hostinským. Hospoda „U Wuchterlů“ byla také náš rodinný dům. Můj raný život byl bezproblémový a probíhal normálně až do Mnichovské dohody v roce 1938 a následné německé invaze. Navštěvoval jsem základní a střední školu v Domažlicích, kdežto vyšší vzdělání bylo nedostupné, protože němečtí okupanti zavřeli všechny vysoké školy. Další vzdělávání se tedy odložilo na neurčito a já musel nastoupit do práce. Během posledního roku války jsem byl nuceně nasazený v muniční továrně v Německu a počátkem roku 1945 jsem se vrátil domů.

Na lodi s názvem Skaubryn jsem dorazil 8. února 1952 do Melbourne

Po válce se život v Československu nevrátil do starých kolejí. Přesto jsem vystudoval Vysokou školu technickou v Praze, obor obchod, a měl jsem těsně před dokončením, když jsem se rozhodl opustit svou rodnou zemi z politických důvodů. Poté, co jsem v dubnu 1950 úspěšně překročil hranice, zaregistroval jsem se jako uprchlík a strávil téměř dva roky čekáním v uprchlickém táboře Mnichově. Nakonec mi byla skrz Mezinárodní organizaci pro uprchlíky IRO nabídnuta cesta do Austrálie. Na lodi s názvem Skaubryn jsem dorazil 8. února 1952 do Melbourne. Tehdy začal můj nový život

v Austrálii. Byl jsem poslán do Bonegilly, přijímacího a školícího střediska pro migranty, kde bydleli nově příchozí, když se adaptovali na nové prostředí a byla jim přidělována práce. Zůstal jsem v Bonegille, velkém táboře, přestavěném z kasáren australské armády, téměř čtyři roky a pracoval v táborové nemocnici jako sanitář. Zde jsem potkal svou první ženu Lindu, se kterou jsem měl dceru Annu. Náš vztah bohužel nevydržel a v roce 1955 jsem odjel do Adelaide v Jižní Austrálii. Tam jsem znovu potkal Bernu, která se stala mou druhou manželkou. Znali jsme se už dříve z Bonegilly, kde také žila a pracovala. Měli jsme dvě děti, Elise a Dereka. Po svatbě jsme se také rozhodli formálně změnit naše příjmení z Wuchterle na Freeman. Symbolika ve výběru jména je zřejmá. Díky Austrálii jsem se nakonec stal svobodným mužem.

O něco později jsme se chtěli odstěhovat z města a do chladnějšího klimatu. Rozhodl jsem se tedy využít šance a přestěhovat se do odlehlého hornického města v západní Tasmánii. Potenciálně nabízelo dobré vyhlídky na zaměstnání, bydlení a potřebnou stabilitu pro usazení a založení rodiny. Začátkem roku 1957 jsme tedy zakotvili v Rosebery.

Hornické městečko s asi 3 000 obyvateli bylo geograficky izolované hustým deštým pralesem a obklopené horami, jedinou cestou z něj byla vlastně železnice, kterou se dopravovala vytěžená ruda do přístavu Burnie na severu. Teprve po roce 1960 bylo dokončeno silniční spojení do dalších hornických komunit na jihu, a konečně v prosinci 1963 se otevřel i důležitý koridor na sever do Burnie. Předtím byla veškerá nákladní a osobní doprava závislá na pomalé a únavné cestě po železnici. Klima také nebylo nejprívětivější, průměrně sto centimetrů srážek ročně, což z Rosebery činí jedno z nejdeštivějších měst v Austrálii vůbec. Žilo tam mnoho evropských migrantů, mezi nimi i někteří Češi, a komunita tak byla živá a kosmopolitní, navíc smíchaná s atmosférou divokého západu. Rosebery bylo také firemní město, řízené vlastníky dolů, společností Electrolytic Zinc Company of Australasia (EZ Company), kteří byli zodpovědní za poskytování bydlení, zdravotnických služeb a budování infrastruktury. Žili jsme v jistotě a soudržnosti a obyvatelé, kteří byli zároveň zaměstnanci firmy, se skutečně podíleli na chodu města. Lidé mohou přicházet a odcházet, ale pro ty, kteří tam zůstali, bylo dost příležitostí stát se součástí společenské a občanské struktury. Využil jsem této možnosti a díky obchodnímu vzdělání jsem se začal angažovat v občanských záležitostech. Mohl jsem nabídnout svůj čas a dovednosti v oblasti auditu a administrativy. Zaujímal jsem funkci pokladníka v tenisovém a tělovýchovném klubu, v katolické škole svatého Josefa, pro církve i různé spolky.

Zpočátku jsem byl zaměstnán jako operátor v rozsáhlých provozech, které vyráběly z vytěžené rudy práškové koncentráty zinku, olova, stříbra a zlata. Po pracovním úrazu, při kterém jsem utrpěl zlomeninu nohy, jsem byl přijat na administrativní pozici v báňském úřadu. To ve skutečnosti více vyhovovalo mému vzdělání a dovednostem a v průběhu další kariéry jsem zastával různé vedoucí účetní pozice. Byl jsem také pozván, abych se stal členem správní rady The Montague Medical Union (MMU). Založila ji EZ Company ve 20. letech 20. století společností EZ za účelem financování a poskytování nemocničních a lékařských služeb městu.

Členové MMU, tedy zaměstnanci, platili týdně

pojistné a na oplátku dostávali bezplatnou zdravotní péči. Historicky to byl jeden z prvních univerzálních systémů zdravotní péče. Ve správně radě jsem zůstal až do odchodu do důchodu v roce 1986. Jsem velmi hrdý na největší úspěch, kdy se podařilo vybudovat novou nemocnici pro Rosebery a okolí. To vyžadovalo roky plánování, zajištění financování a výstavby, nekonečné lobování u státních a federálních politiků, a hlavně odhodlání a víru v realizaci projektu. Nemocnice byla dokončen na konci 70. let a poskytla komunitě tolik potřebné moderní zařízení a rozšíření zdravotní péče. Za zásluhy o rozvoj komunity mi byla udělena Medaile Řádu Austrálie, na což jsem já osobně i celé Rosebery byli velice hrdí.

Když jsem odešel do důchodu, usadili jsme se v Hobartu. Vzhledem k tomu, že Rosebery bylo firemní město, jen velmi málo lidí zde vlastnilo soukromý majetek a zaměstnanci se museli po penzionování přestěhovat. Moje léta v důchodu se obešla bez dramatických událostí, hodně jsme s manželkou cestovali. Dvakrát jsme navštívili také Českou republiku, kde jsme vždy zůstali několik měsíců.

Josef Wuchterle-Freeman v posledních letech života trpěl podlomeným zdravím. Zemřel v nemocnici 13. prosince 1997 ve věku sedmdesáti tří let na komplikace po operaci. Jeho popel byl rozptýlen do moře v Cornelian Bay u Hobartu.

SNĚHULÁK MÁ TAKÉ SVOU HISTORII

Stavění sněhuláků je nejen v Česku tradiční zimní radovánkou, ale v podstatě se staví po celém světě a je to poměrně stará tradice. První zatím známá zmínka o sněhulákovi je z malé modlitební knihy z roku 1380. Když si tato figurka našla cestu i do takovéto knížky, lze předpokládat, že to byla mezi lidmi známá a rozšířená zábava. V životopisu Michelangela najdeme zmínku o tom, že v zimě 1492-1493, tvůrce Davida a Piety vymodeloval na nádvoří Medicejského paláce postavu ze sněhu.

V roce 1511 obyvatelé Bruselu společně postavili 100 sněhuláků. Akce je v dějinách známá pod názvem „Zázrak 1511“. Bruselani byli tenkrát opravdu velmi naštvaní, děsivá zima trvala dlouho a politické klima v tehdejší Bruselu bylo špatné. Občané nevzali sekery a nešli na radní, či panovníka, ale začali stavět různé sněhové sochy. Politické karikatury zesměšnily dokonce i krále, objevily se i parodie folklórních postav, mořských pan, jednorožců a vesnických idiotů.

Sněhulák byl zpopularizován v průběhu 18. století. V roce 1770 se v jedné knížce pro děti vydané v Lipsku poprvé objevuje jeho název Schneemann a nejstarší fotografie sněhuláka je z roku 1853 z Walesu.

První sněhuláci naháněli strach:

První sněhuláci byli vyličníci jako nevlídné sněhové figury působivé velikosti. Není to náhoda, protože v těchto dávných dobách nemilosrdné zimy s prudkými mrazy a vlhkými vánicemi přinášely mnoho potíží. Teprve v 19. století se pozvolna začal měnit přístup lidí k zimě, která již neznamenala jen čas strádání a hladu. Získávají k zimě pozitivní přístup, a proto se sněhulák stal laskavějším a začal se usmívat. Během 19. století se sněhulák stal definitivně kladným a veselým tlouštíkem. Přispěla k tomu i

popularita vánočních pohlednic a novoročenek na nichž byl často sněhulák umístěn, jako obraz přátelského symbolu zimy a získává také vizáž „normálního člověka“. Stává se i oblíbenou dětskou zábavou a motivem ilustrací pro děti. Počátkem 20. století se začal sněhulák objevovat také jako figurka na vánočním stroměčku a stal se z něj nepostradatelný symbol Vánoc a Nového roku.

U nás se sněhulák nejčastěji staví ze tří sněhových koulí, ale např. v Japonsku, nebo Anglii je zvykem stavět pouze ze dvou. Nejčastěji sněhuláka dekorujeme nosem, který tvoří mrkev, klacík, kámen někdy také uhlík, který se často používá i na oči, knoflíky a v řadě vedle sebe i na ústa. Podle dostupnosti materiálu můžeme sněhuláka vybavit i pokrývkou hlavy, kterou tvoří hrnec, květináč, starý slamák nebo jiný klobouk. Do ruky mu vložíme koště nebo větev a kolem krku můžeme přidat i šálu.

Oldřich Pelc

1. dubna 1994 zemřel v Chocni Oldřich Pelc, československý voják a příslušník výsadku Potash.

Narodil se 14. listopadu 1908 v Chocni. Po okupaci byl zatčen a poslán do pracovního tábora v Linci, odkud utekl a přes přes Jugoslávii, Řecko a Sýrii se dostal do Francie, kde se v řadách československého zahraničního vojska účastní bojů o Francii. Po pádu Francie evakuován do Anglie, kde je přiřazen k 1. pěšímu praporu. Začátkem roku 1944 základní sabotážní kurz, parakurz a následně konspirační a spojovací kurz. Je přiřazen k paradesantnímu výsadku Potash, který je ve složení npor. pěch. Jan Bartejs, čet. asp. Josef Machovský (radista), rotný Oldřich Pelc a rotný Stanislav Zuvač. Desant byl vysazen 5. května 1944 poblíž Slušovic, společně s desantem Spelter. Den po výsadku, 6.května, byli parašutisté díky zradě přepadovým oddílem gestapa rozprášeni a přišli o veškeré potraviny a materiál. Pelc poté operuje s partyzánskou jednotkou na Českomoravské vysočině a poté, co byl kontaktován příslušníky Carbonu, sešel se se svým velitelem a pokračoval plnění úkolů. Po válce odchází z armády a v roce 1948 odchází do Německa, odkud posléze odcestoval do Austrálie. Po pádu totality a smrti manželky se vrací do Chocně, kde 1. dubna 1994 zemřel.

Víte,že....Starší čísla těchto Novin lze najít na

<https://scriptum.cz/cs/periodika/noviny-sydney>

Jan Beneš (71)

Český spisovatel a publicista proslul coby 'doživotní nekompromisní bojovník s komunismem, když se stal obětí a svědkem jeho zločinů.

Narodil se 28. března 1936 v Praze jako syn ruského legionáře a armádního důstojníka. Absolvoval střední uměleckoprůmyslovou školu a krátce pracoval ve výrobě hraček. Během vojenské služby v roce 1958 byl obžalován z podvracení bojové morálky mužstva, nedovoleného ozbrojování i krádeže vojenských podvlékaček a skončil v dolech.

Po propuštění byl kulisákem v Ústředním loutkovém divadle, ale vyhodili ho pro „nepovolenou uměleckou činnost," neboť mu už

vyšly první povídky. Debutantova sbírka próz z armádního prostředí

Do vrbů jako když střelí (1963) dostala dokonce cenu ministerstva národní obrany. Publikoval v Plameni, Hostu do domu a ve Tváři a psal lektorské posudky. Krátce po svatbě, kde měl za svědka Václava Havla, je 20. srpna 1966 zatčen a obviněn z velezrady. Záminkou byla jeho neskrývaná spolupráce s Tigridovým pařížským Svědectvím.

O rok později byl od-souzen k pěti letům vězení za podvracení republiky. Na Borech brousil sklo a teprve v den své abdikace v březnu 1968 mu udělil prezident Antonín Novotný milost.

V říjnu 1969 Beneš se ženou emigroval do Francie a po roce odjel do USA, kde se živil jako zahradník, dělník u pásu či údržbář jeřábů. Posléze se stal učitelem na vojenské zpravodajské škole v kalifornském Monterey. Deset let trvalo, než za Benešovými režim pustil jejich děti.

Hojně publikoval v exilových a krajanských novinách, u Škvoreckých vydal román *Zelenou nahoru* (1977), v kolínském Indexu soubor *Až se se mnou vyspíš... bu-deš plakat* (1973) a v curyšské Konfrontaci *Druhý dech* (1974).

V roce 1994 se do vlasti vrátil natrvalo, konečně vyšla jeho vzpomínková kniha *Indolence* (1993), *Svoboda nechodí v rudém šatě* (1995), *Americký pitaval* (1997) nebo *Moji výbušní zlotvoři* (2001). Nejvýraznějším dílem je *Čas voněl snem aneb Stručný přehled dějin VKS (b)* (2004), historie ruské a sovětské komunistické strany a jejich zlořádů.

Byl členem mezinárodního i českého PEN-klubu a Sdružení amerických válečných veteránů. A neúnavně psal do tisku polemické články, v nichž neúprosně a ironicky burcoval paměť národa, přičemž editoři a korektoři dostávali osypky, když trval na své svérázné, podle něj „nebolševisované" podobě češtiny. Neváhal podat žalobu kvůli opakování televizního seriálu Třicet případů majora Zemana.

Poslední zkušenosti se zdejší justici nabyly v únoru 2007 , kdy ho krajský soud osvobodil poté, co byl Okresním soudem v Příbrami odsouzen ke čtyřem měsícům podmíněně za výtržnictví, neboť vytáhl poplašnou pistoli na muže, který ho napadl za náležitě pomalou jízdu. Zastřelil se malorážkou 1. června v Obořišti u Příbrami 1.červba 2007. Prál si, aby jeho popel byl rozptýlen v Pacifiku.

Recept No.675

Horká vroucí voda

Horká voda má mnohostranné využití.

Neobejdeme se bez ní, pokud chceme udělat kávu, čaj a jiné úžasné pochutiny

Vydavatel doporučuje vodu připravovat tak, že do konvice či hrnku dáme přiměřené množství vody, a dáme na zapnutý sporák, kde trpělivě čekáme až voda začne vřít, nestrkáme do ní prsty, mohlo by to i nepříjemně bolet. Když to začne bublat, voda je hotová.

Není vhodné, pokud chceme pouze na 250 ml hrnek kávy vařit pět litrů vody. Též podotýkáme, že do půl litrové konvice se těch pět litrů vody nevejde a voda vám přeteče.

A vařící vodu nelze uschovat na příště ani v mrazáku a v termosce taky dlouho nevydrží.

Žijeme v Černé díře? Vědci si to začínají myslet

AC24 – 2025 – Na základě dat z vesmírného teleskopu Jamese Webba společnosti Nasa vědci z Kansaské státní univerzity v USA zjistili, že většina galaxií rotuje stejným směrem.

To je v rozporu s předchozími předpoklady, že náš vesmír je izotropní, což znamená, že by měl být stejný počet galaxií rotujících ve směru i proti směru hodinových ručiček.

„Není jasné, co to způsobuje, ale existují dvě základní možná vysvětlení,“ řekl Lior Shamir, docent informatiky na Kansaské státní univerzitě.

„Jedno vysvětlení je, že se vesmír zrodil jako rotující. Toto vysvětlení souhlasí s teoriemi, jako je kosmologie černých děr, která postuluje, že celý vesmír je vnitřkem černé díry.“

Kosmologie černých děr předpokládá, že Mléčná dráha a všechny ostatní pozorovatelné galaxie v našem vesmíru se nacházejí uvnitř černé díry, která vznikla v jiném, mnohem větším vesmíru.

Tato teorie zpochybňuje mnoho základních modelů vesmíru, včetně představy, že počátkem vesmíru byl velký třesk.

Nabízí také možnost, že černé díry v našem vesmíru mohou být hranicemi jiných vesmírů, což otevírá potenciální scénář multiverza.

Nejnovější zjištění neposkytují definitivní důkaz kosmologie černých děr, k úplnému pochopení důsledků je zapotřebí dalších důkazů.

Shamir poznamenal, že alternativním vysvětlením, proč většina galaxií ve studii rotuje ve směru hodinových ručiček, je, že měření ovlivňuje rotační rychlost Mléčné dráhy.

„Pokud tomu tak skutečně je, budeme muset naše měření vzdáleností v hlubokém vesmíru překalibrovat,“ řekl Shamir.

„Překalibrování měření vzdáleností může také vysvětlit několik dalších nevyřešených otázek v kosmologii, například rozdíly v rychlosti rozpínání vesmíru a velkých galaxií, které by podle dosavadních měření vzdáleností měly být starší než samotný vesmír.“

Výzkum byl publikován v časopise Monthly Notices of the Royal Astronomical Society ve studii nazvané „The distribution of galaxy rotation in JWST Advanced Deep Extragalactic Survey“.

Zdroj: independent.co.uk

Je to slušný člověk a živí rodinu. Má být za dvě stě znásilnění nezletilé podmínka?

Jana Machalická Lidovky 2025

Před třemi lety vyvolal pozornost případ nezletilé dívky, kterou její otčím na Vyškovsku znásilňoval několikrát týdně. Dívka, která je na veřejnosti známá pod krycím jménem Anička, se nakonec svěřila učitelce a ta vše oznámila na policii. Prvoinstanční soud pachatele odsoudil za znásilnění a dětskou pornografii k tříletému vězení a odškodnění pro oběť ve výši 300 tisíc korun. Krajský soud v Brně ale vyhověl odvolání obžalovaného a trest snížil na podmíněný.

Podle posudku znalce nemělo opakované znásilňování na oběť „zásadní negativní dopad“ a obviněný prý není násilník, deviant ani sexuální predátor. A živí rodinu. Poslední rozsudek Ústavního soudu starý asi týden konstatoval, že s rozsudkem nemůže nic dělat a k tomu přidal další právnickou omáčku, proč tomu tak je. Oběť se má

dožadovat odškodnění od státu a soudci se mají v problematice znásilnění vzdělávat.

Skandální soudní řízení

Sledovat půlhodinový dokument Šárky Maixnerové s názvem *Případ „Anička“ 2024*, který obsahuje dívčinu zpověď, je emočně hodně náročné. Otřesné svědectví mladé ženy vypovídá o totální citové ztrátě, vystavení násilí a to vše umocněné ještě selháním práva.

Dítě, a tím čtrnáctiletá dívka bez diskuse je, je zrazené a na celý život poškozené svými nejbližšími, tedy lidmi, u kterých by měla hledat bezvýhradnou ochranu. Otčím, to je bezesporu odporný případ egoistického a cynického muže neschopného ovládat své libido, ale co je potom matka, která svou dceru neochrání, a když jí dítě volá na pomoc, řekne mu, že je ku*** a jde pryč? Ta by měla stát před soudem společně se svým mužem a stejně jako on skončit ve vězení.

Jenže žádný soud této oběti nepomohl, průběh soudního řízení je skandální a nepochopitelný. Za dvě stě znásilnění dostal výtečník podmínku a zvlášť hanebné bylo, že ještě soud zveřejnil detaily případu, například, že sexuální kontakt údajně vyvolala oběť. A kdo to říká? Pachatel? A i kdyby, může dospělý, svéprávný muž takový návrh přijmout, neměl by se spíš v takové situaci zamyslet, co se v jeho rodině děje, jaké trauma jeho nevlastní dcera prožívá a snažit se jí pomoci. Jen omezený primitiv může udělat to, co se stalo.

Každý, kdo si přečte to, co je ke kauze dostupné veřejnosti, má pocit, že se mu to zdá. Odvolací soud vyslechl pachatele jen tak, aby se neřeklo, a zcela zjevně postupoval směrem vedoucím ke snížení trestu. Zveřejněné detaily sledují jediný směr, dívka si za to, co se jí stalo, může sama, neboť otčíma sváděla. Výborně, pak se díváme, proč ženy tak často váhají násilníky označit, ne každá totiž tohle vydrží a nevydržela to ani „Anička“, po vynesení rozsudku se opakovaně pokusila o sebevraždu, sebepoškozuje se a nadále žije v tom, že ona je viník. Poslouchat dívčinu zpověď je depresivní a smutné a člověk cítí tu bezmoc s ní, pachatelé zůstali nepotrestáni.

Další argument odvolacího soudu, že obviněný vydělává a živí rodinu, je úplná parodie. Takže stačí živit rodinu a získáte beztrestnost. A jaký metr to soudy mají? Dominik Feri v ostře sledovaném procesu dostal tři roky natvrdo za dvě znásilnění a jeden pokus. Podle soudkyně byl v soudním řízení cynický, vysmíval se obětí a choval se pohrdavě. A za dvě stě znásilnění nezletilé má být podmínka? Stačí se doznat a vydělávat pro rodinu? Ta asi bude hodně funkční, takhle rodinka, o tu by se hodně měla zajímat sociálka.

Co se to sakra s českou, nebo spíš moravskou justicí děje, za pár dní čtu, že chlap zmlátil bývalou manželku latí, kopal jí a přerazil žebra a soud uvedl, že se jednalo o spor rozvádějících se manželů a že intenzita nebyla taková, aby se muselo soudně trestat. A zase s tím nelze nic pořídit, i když se to opět nelíbí ministru spravedlnosti. Mají snad na Moravě závadnou vodu, nebo co?

„Pouhé mlácení“

Část společnosti zjevně vnímá násilí na ženách jako běžnou součást lidských vztahů. Jednoduše je to mnoha lidem úplně jedno, což bylo vidět, když se před rokem měla ratifikovat Istanbulská smlouva o prevenci a potírání násilí na ženách a domácího násilí. Odpůrci vymýšleli nesmysly, že smlouva zavádí do našeho právního systému gender a definuje ho společensky.

Úmluva především hovoří o konkrétních opatřeních proti domácímu násilí, jehož oběťmi z velké části jsou ženy a děti. A v praxi opakovaně vidíme, že legislativa selhává a nedostatečně pracují i instituce, které by měly pomáhat. Jak řekla Hana Marvanová, úmluva nic nevyřeší, ale zavazuje stát, že bude řešit, a to právě zpřísněním některých ustanovení trestního zákona, aby například za opakované znásilňování nezletilé osoby nemohla přijít podmínka.

Hlavně že se všichni pak dojímají nad příběhy znásilňovaných a týraných žen, třeba spisovatelky Simony Monyové, jejíž násilnou smrt si média nedávno připomněla, neboť se má o ní točit film. Manžel ji tak dlouho mlátil a tyranizoval, až ji nakonec zabil. Byl odsouzen, ale kdoví, zda by za „pouhé mlácení“ odešel od soudu s něčím jiným než podmínkou.

Je sechš hodin.“

Poslal Kramerius

Touto provokativní česko-německou větou ve vysílání Českého rozhlasu zažehl ráno 5. května 1945 hlasatel Zdeněk Mančal Pražské povstání. Neméně ikonické byly jeho výzvy ve 12:33, kdy v budově rozhlasu probíhaly boje mezi českými policisty a jednotkami SS, které se snažily vysílání umlčet: „Voláme českou policii do rozhlasu! Střílí se zde!“ a následující: „Voláme českou policii, české četnictvo, vládní vojsko, každého dobrého Čecha na pomoc Českému rozhlasu! Esesáci nás chtějí vyvraždit! Přijďte hned!“

Později, po poničení budovy a zařízení rozhlasu bombardováním, pokračoval ve vysílání ze záložních studií, odkud také v časných ranních hodinách dne 9. května oznámil, že jednotky slavné Rudé armády vstoupily na území osvobozené Prahy.

Po konci války byl Zdeněk Mančal velmi populární, na přednáškách a besedách líčil průběh událostí Pražského povstání. Zřejmě zmínka o vstupu Rudé armády do „osvobozené“ Prahy, odporující oficiální komunistické verzi o osvobození Prahy Rudou armádou, se po únorovém převratu stala jednomu z hrdinů Pražského povstání osudnou.

Již v únoru 1948 mu byl soudruhy komunisty zakázán vstup na pracoviště do Československého rozhlasu, následně byl z rozhlasu propuštěn.

V květnu 1949 byl zatčen a v politickém procesu vedeném vyspělými soudruhy (dodnes se jejich jména tají), v němž byl připojen ke skupině důstojníků obviněných z ilegální protistátní činnosti, byl odsouzen za velezradu a strávil tři roky v těžkých žalářích a uranových lágrech.

Po propuštění v roce 1952 se již k práci v rozhlase vrátit nesměl, zbytek života tak pracoval v dělnických profesích. Zamítnuta byla i jeho žádost o rehabilitaci podaná v roce 1968. Zemřel 5. srpna 1975 ve věku 61 let na srdeční selhání.

Ve škole probírají děti zaměstnání svých tatínků. Milošek říká: "Můj tatínek je pekař." Anetka: "Můj tatínek je ředitel." Jiřík: "Můj tatínek je doktor." Přihlásí se Pepíček a smutně říká: "Můj tatínek je taxikář." Paní učitelka se zeptá: "A proč to říkáš tak smutně, Pepíčku, vždyť taxikář je také užitečné zaměstnání?" Pepíček smutně odpoví: "Když ona si maminka tenkrát zapomněla napsat číslo toho taxíku..."

Rozum se zdráhá uvěřit

Jan Ziegler 2025

Krutý osud čekal vojáky Rudé armády, které zajali Finové v tzv. zimní válce v letech 1939 – 1940. Po propuštění se jim doma dostalo daleko horší zacházení, než zažili ve finských zajateckých táborech.

Rozum se zdráhá uvěřit tomu, jak sovětsí komunističtí zločinci krutě zacházeli s vlastními lidmi. Rusín Jan Demčík, který se později stal vojákem 1. čs. armádního sboru, na armyweb.cz vzpomínal na svého spoluvězně z gulagu poručíka Rudé Armády Jurije Samoljova, který mu popsal finské zajetí. *Finové s nimi zacházeli moc dobře, až se tomu Sověti divili. Měli u nich takové ubytování a jídlo, které v Rusku hodně vojáků za Stalinovy hrůzovlády nezažilo. V zajateckých táborech byly splachovací záchody (ty mnozí rudoarmějci viděli poprvé v životě), sprchy, teplá a studená voda. Některým se po propuštění ani nechtělo domů. Dobře věděli, jaká hrůza je může čekat. A nemýlili se. Po převzetí od Finů je stráž sovětské komunistické policie NKVD odvezly v dobytčácích do nelidských podmínek gulagů. Enkávédáci je vyslyšali nepřetržitě mnoho dní a přitom brutálně mučili. „Samoljovovi rozbili hubu do krve, protože jako poručík zodpovídal za svou četou a měl jít vojákům příkladem a raději se prý nechat zastřelit než se vzdát,“ řekl Demčík.*

Finové zajali zhruba 6000 sovětských vojáků, z nichž asi 180 zůstalo ve Finsku a souhlasilo se vstupem do Ruské osvobozené armády. Po uzavření mírové smlouvy v březnu 1940 bylo 5572 sovětských zajatců vráceno do SSSR. Více než 500 zajatců bylo zastřeleno, velká většina ostatních 4354 lidí byla poslána do gulagů, Navrátilci dostali tresty 5 – 8 let za mřížemi, což se v sibiřských lágrech de facto rovnalo trestu smrti. Jejich děs přežilo podle webu securitymagazin.cz jen asi pět set z nich.

„To mám z té hrůzy, kterou jsem ve Finsku zažil,“ popsal Samoljov svůj zubožený stav. Demčík dále přiblížil vzpomínky svého vězněného druha. „Bylo 37 °C pod nulou a oni leželi ve sněhu v lese a nemohli si ani zapálit oheň, protože všude kolem cíhali Finové, házeli na ně granáty a stříleli je jako zajíce. Čtrnáct dní jedli jen koňské maso, protože jim Finové odřízli všechny přístupové cesty. Pak už neměli ani to. A když jim došly náboje, tak se vzdali. Co měli dělat. Komisař měl prý nějaké uvědomělé řeči, tak do něj někdo z vojáků vrazil bajonet. Měli toho všeho už plné zuby. Necháпали, proč mají válčit proti Finsku. Politrukové jim věšeli bulíky na nos, že jdou na pomoc finským pracujícím, ale sami viděli na vlastní oči, že finští pracující o žádnou pomoc nestojí.“

Člověk by čekal, že propuštěným zajatcům Rudé armády se dostane ve vlastní zemi slušné zacházení, jaké jim právem náleželo. Kvalitní lékařská péče, pobyt v ozdravovnách, slušné jídlo atd. Stal se však pravý opak. Komunistický zločinec a masový vrah Stalin nařídil, že musí být potrestáni za údajnou zradu Sovětského svazu. Já se však ptám, jakou zradu? Ti zajatci v mnoha případech doplatili na totální neschopnost vrchního velení Rudé armády, které vojáky hnalo do sebevražedných útoků proti dobře opevněným finským pozicím. Nesmyslné rozkazy způsobily obklíčení celých sovětských jednotek, které byly bez pomoci ponechány vlastnímu osudu. Vojáci byli ve Stalinově koncepci vedení války považováni za pouhý spotřební materiál sloužící k dosažení cílů za jakoukoliv cenu.

Mnozí rudoarmějci proto pochopili, že jim komunisté a komisaři lhali. Oni jim tvrdili, že jdou osvobodit zbídačený finský lid, který trpí pod buržoazním. vykořisťováním. Jenomže pak se ukázalo, že finský lid o nějakou bratrskou pomoc od Sovětů nemá zájem, a finští pracující jsou na tom daleko líp než jejich sovětské protějšky. Pro rudoarmějce to byl šok, když zjistili, že obyčejní Finové mají proti nim krásné domky, chodí v pěkném oblečení a také jídla mají dost.

Pak se ovšem nelze divit tomu, že mnozí z nich začali Stalina a jeho rudou bandu nenávidět. Ve skvělé knize Dějiny Ruska 20. století – díl II je uvedeno, že zvláštní oddělení NKVD zaznamenalo na finské frontě četné protistalinské výroky vojáků a velitelů Rudé armády. Celkem 843 z nich pak bylo vojenskými soudy odsouzeno za protisovětskou agitaci a propagandu.

Sovětsí vojáci si mysleli, že proti Finsku bojují za svoji vlast. Ta vlast je však podrazila, a zachovala se k nim hůř, než k těm nejhorším zločincům.

Zdroje:

Útěk ze sněhu do gulagu: Osudy sovětských zajatců Zimní války | ARMYWEB.cz

Stalin, Putin a jejich války - tragédie ruských válečných zajatců | SECURITY MAGAZÍN

Jan Demčík (1913 - 2005)

Dějiny Ruska 20 století -díl II., Andrej Zubov (ed), nakladatelství Argo, Praha 2015

<https://42tcen.com/entry/podvod-korespondencni-volby-liskova-rozlustila-iniciativu-kabinetu-a-jeji-dopad-na-rozpocet-statu>

Podvod korespondenční volby

Lisková rozluštila iniciativu kabinetu a její dopad na rozpočet státu

Ředitelka institutu Ochrana práv občanů Nela Lisková zpřehlednila čísla o počtech českých krajanů ve světě, a jaké výhody může české občanství přinést třetí generaci Čechů žijící ve Spojených státech. V podrobné glose znázornila, proč na korespondenční volbu pětikoalice vsadila.

V roce 2020 proběhl v USA census, tedy sčítání lidu, ve kterém se k českému občanství a k českému původu hlásí 1,4 milionů krajanů, nejvíce přitom ve státech Texas, Illinois (především Chicago Bay Area) a Kalifornie.

V sousední Kanadě žije podle dalších údajů kanadských orgánů 95 000 českých rodáků hlásících se k České republice.

V Austrálii žije podle dostupných informací 31 000 českých krajanů.

Ve Velké Británii žije na 90 000 českých rodáků.

Z evropských zemí žije nejvíce krajanů právě ve Velké Británii, dále v Irsku (30 tisíc), v Německu (60 tisíc), v Rakousku (55 tisíc), ve Francii (30 tisíc), v Itálii (15 tisíc), v Chorvatsku (10,5 tisíc), na Ukrajině v prostoru Haliče (17 tisíc) a v Rumunsku (18 tisíc). Jenom tento výčet nám dává číslo blížící se dvěma milionům krajanů.

V USA je zcela běžné, že na provedení srdečního bypassu si Američané musí brát druhou hypotéku na dům, stejně tak na léčbu onkologických nemocí a další náročné zákroky. Proto je zcela možné, že desítky a možná stovky tisíc krajanů z USA začnou využívat tuto nabídku na občanství a budou do

ČR cestovat za zdravotní a medicínskou turistikou do českých nemocnic a českých ordinací. Každý krajan, i ten, který se vůbec v ČR, v ČSFR, v ČSSR, ani v ČSR nenarodil, bude moci získat české občanství, pokud v prohlášení uvede, že jeho rodič, prarodič, nebo pra-prarodič měl občanství v minulosti.

A bude moci občanství získat i pro své současné dítě. Krajané, kteří třeba ani jednou nebyli v ČR, kteří třeba ani neumí česky, budou moci volit a rozhodovat o tom, kdo bude v ČR vládnout, přičemž jako občané ČR budou moci čerpat zdravotní péči v ČR, oproti cenově dostupnému zdravotnímu pojištění v ČR, což pro mnoho krajanů v USA bude velice láková nabídka. A to především pro starší krajany.

Korespondenční volba tak má z těchto krajanů udělat armádu voličů pětikoalice a za odměnu tito voliči dostanou českou zdravotní péči, což osloví především těch 1,4 milionů českých krajanů v USA. V případě, že korespondenční volba projde spolu s novelou o občanství, tak hrozí, že pětikoalice bude vládnout navždy, přičemž nelze pochybovat, že tento zločinecký gang udělá maximum, aby tomu tak bylo.

Korespondenční volba :

- Francie zakázala korespondenční volby v roce 1975 - kvůli podvodům.

- Mexiko zakázalo korespondenční volby v roce 1992 - kvůli podvodům.

- Belgie zakázala korespondenční volby v roce 2018 - kvůli podvodům.

- Švédsko nikdy nedovolilo volit korespondenčně.

- Itálie nikdy nedovolila volit korespondenčně.

- Ukrajina nikdy nedovolila volit korespondenčně.

- Rusko nikdy nedovolilo volit korespondenčně.

- Japonsko nikdy nedovolilo volit korespondenčně.

- Ani jedna země Středního východu nikdy nedovolila volit korespondenčně.

- Žádná země Jižní Ameriky nikdy nedovolila volit korespondenčně.

Hlavní důvod – podvody s počty údajných voličů ze zahraničí!

Nelze spolehlivě kontrolou zjistit, zda jde o opravdového voliče, nebo o údajného voliče, který v mnoha případech ani neexistuje (úmrtí a podobně...), nebo o své volbě ani neví, protože někdo zneužil jeho hlas.

Proto Pekarová prohlásila, že korespondenční volbu prosadí, i kdyby měli ve sněmovně nocovat...!

Pěkná mladá blondýnka zastaví u benzínové pumpy a usilovně tankuje. Všimne si jí zaměstnanec pump, po chvíli k ní přijde a osloví ji: "Slečno, ehm..., můžu vám něco říct?" "Ano, ale rychle prosím, spěchám!" "Dobře, budu stručným Benzin je o pár metrů dál, tohle je hadice od vysavače..."

Jednou jsem bydlel, jen co by kamenem dohodil od rodiny, která celá zemřela na záhadná poranění hlavy.

Jak jsme se u klokanů zabydlovali.

George Švehla

Prvních 5 let po přiletu ke klokanům v roce 1968 jsme bydleli různě v nájemních a „zařízených“ bytech, nedaleko City, tedy středu Sydney. A to ve čtvrtích Balmain, Rozelle a Glebe, ve kterých tehdy bydlela místní chudina. Také jsme stihli se rozmnožit a mít naše dva kluky. Petra v roce 1970 a Martina v roce 1972. To jsme už bydleli ve čtvrti Glebe a pomalu se zařizovali vlastním nábytkem kupovaným převážně použitým, tedy z druhé ruky.

V tu dobu jsem už dělal ve svém oboru, tedy strojařině a pro společnost BMC kde jsme navrhovali automobily. Také jsem měl kolegu, kamaráda – Australana, Billa. Tento se v roce 1971 oženil a s novomanželkou July se začali dívat po pozemku kde by vybudovali rodinné hnízdo, jak tu bývalo a stále je zvykem. My jsme uvažovali o podobném. Míla byla doma s dětmi a já vydělával aby bylo na chleba. Ve čtvrti kde jsme bydleli byly domečky i 100 let staré tak drahé, že by nám na jejich koupi nikdo půjčku neposkytl. Nezbyvalo, než se podívat po pozemku a na něm vybudovat domeček fungl nový, nejlevnější varianta. Zde pomohl kamarád Bill a jeho žena July. Jeden víkend se chystali podívat po pozemcích v Blue Mountains, kde tehdy ještě nebyly tak drahé, a navrhli nám jet s nimi.

Oni si tehdy z několika pozemků nevybrali, ale my ano. Sice nad vzdáleným koncem pozemku vedou dráty vysokého napětí, ale to nám nevadilo. Jinak byl pozemek rovný, mírně se svažující do strany, mírně zarostlý a je odtud výhled na roviny vedoucí k Sydney i samotné City a pověstný „Harbour Bridge“, tedy velký sydneyjský most co vede přes záliv. Cena byla pro nás atraktivní, byl to soukromý prodej dohozený July, která tehdy dělala sekretářku u advokáta a nikoliv koupě přes agenta s realitami jak tu je zvykem. Když došlo ke koupi a my platili za pozemek v hotovosti tak Bill i July šli do vývrtky. Na takové koupě si zde každý půjčoval a dosud půjčuje. My jsme měli našetřeno z toho co vydělala Míla než zůstala doma. Takže jsme zaplatili domluvenou cenu \$1375 a doplatili „land rates“, každoroční poplatek místní správě, což tehdy činilo \$63 a začali se dívat po domečku který by jsme na našem pozemku postavili.

Po několika týdnech jsme si vybrali domeček který by se vešel na pozemek a do našeho rozpočtu a uzavřeli kontrakt na jeho stavbu s podmínkou, že veškeré malování stěn a natírání dveří rámu i dřevěných stěn a podlah si uděláme sami. Tak se i stalo. Během stavby jsme některé víkendy zavítali do Blue Mountains podívat se jak pokračuje stavba. Tato byla za 3 měsíce hotova a my jsme se mohli stěhovat, v Klokánii potřetí, a jak jsme doufali naposled. Bydlíme v domečku doposud a doufám, že příští stěhování bude jen na krchov.

Dnes nám kolem domečku vyrostly keře a stromy, nejvíce námi kdysi jako malý proutek zasazená lípa a domeček není z ulice skoro vidět. V přízemí jsme časem zřídili velegaráž do které, kdyby nebyla plná různých zbytečností a kde mám také dílnu, by se vešlo 8 aut, a v patře jsme postavili velké balkony, 3 x 5 metrů každý. Jeden na sever do ulice a druhý na jih do zahrady. Ten do ulice má rolovací markýzu <https://www.t-shade.cz/markyzy-4x3-nebo-5x3> a jižní je zastřešen průhlednou krytinou z vlnitého polykarbonátu.

Tak nám Hrad zveřejnil své hospodaření

Poslal strýc František

Když odečteme náklady na výlety na Dakar, Dubaj, na prezidentské rauty, či výplatu pro první dámu, je Hrad v mínusu už jen asi 200 miliónů.

Zlatý Zeman, který se plácal na člunu na Vysočině. Stejný krásný výsledek vyčíslila i Poslanecká sněmovna

Pod vedením Pekarové, která mimochodem odložila svou nemoc o 7 měsíců (jen čirou náhodou je to přesně doba, do které bude za 300.000 měsíčně v čele PS), tak PS překročila svůj rozpočet o 1.700%.

Snad kromě návštěv Ruska si poslanci procestovali celý svět

Nechyběly samozřejmě tak pro ČR ekonomicky nejdůležitější státy jako jsou Seychely, Bahamy, Kiribati, Bikini, Sri Lanka, Velikonoční ostrovy, Nová Guinea a podobné velice důležité státy pro ČR...

Ale, čert vezmi jejich cesty. To že si udělali ze svých funkcí a z našich peněz cestovní kancelář je jen malým problémem.

Tím daleko větším je ta bezmezná černá díra jménem Ukrajina. Tam tečou miliardy a nikdo, tedy kromě těch, co jim z toho teče do kapsy, neví kam. V ČR jsou dvě slova naprosto zakázaná a tabu. A to jsou "mír a audit".

Fialova kampelička, odkud si politici odnášeli desítky milionů v ígelitkách, pod koberec zametený Rakušanův Dozimetr, kde se točily miliardy

a šifrovaný telefon měly na hraní jeho děti. A nyní navíc kauza Motol..., dále pak nově státem dotované investice "bez udání důvodu" pro změnu na Ukrajinu... Agentura Bloomberg označila ČR za stát s nejnižším ratingem v Evropě, s nejvíce vzrůstajícím zadlužením, s nejnižší kupní silou obyvatel, s nejdražšími energiemi, s nejnižší konkurencí schopností firem, s nejnižším předpokladem růstu ekonomiky.

Fiala sice tvrdí, že světové agentury lžou, ale v jednom má pravdu. Nikdy, i kdybychom měli být posledním státem na světě, nepřestaneme podporovat Ukrajinu. A to je přesně rozdíl mezi Fialou a Trumpem, Putinem, Ficem, nebo Orbánem. Mají to jinak. Oni mají své lidi na prvním místě.

Oni když něco půjčí, chtějí to zpět, oni mají své národy na prvním místě, a ne jako Fiala až na osmém, či devátém místě...

Dále jsme se také dozvěděli, že PePa, jako dítě chtěl být Old Shatterhandem, nebo že hradní slepice snesly 940 vajíček, že v zámeckém parku se podařilo posbírat 40 kg hub. Že pětadvacet včelstev obývajících Masarykův včelín na Pražském hrdě, vyprodukovalo 470 kg medu. Pro protokolární akce i na příměstské dětské tábory se využilo 124 vypěstovaných melounů, 8 ananasů a 12 kg chřestu.

Přehled hradních čísel pak zakončují „Perličky Hrad se zde chlubí vyšším počtem návštěvníků (konkrétně 8,3 milionu) či 339 kilometry vydaných vstupenek.

Hrad rovněž zavedl příměstské tábory pro zaměstnance a samoživitelky, kterých se účastnilo 120 dětí.

Petr Pavel sám daroval 462 mililitrů krve, vyzkoušel šest dalších dopravních prostředků - mimo jiné let horkovzdušným balonem nebo kluzák.

K návštěvě pana herce Zelenského.

Aleš Svoboda: Jsem velice rád, že se u nás prezidentu Zelenskému líbí,no bodejť né. Je jako doma. Všude vlaje žluto-modrá, místo české hymny se na hradě hrála jen ukrajinská, poprvé v historii se do modro-žluté oblékl i chrám Sv.Víta... Ani nacistická svastika tam nikdy nebyla...

Mnozí si myslíte, že sem jel žebrot. To ale není pravda. V ČR žebrot nemusí, tady mu dají vše, o co si řekne.

Takže popořadě: Obrana slíbila výcvik jejich vojáků, pilotů. Cena asi 2 miliardy korun. Zdravotnictví slíbilo 2,5 miliardy na výstavbu nemocnic a dalších 500 miliónů na léčbu UA veteránů a léčbu posttraumatů, navíc lázně a přednostní péči za dalších 1 miliardu.

Školství slíbilo úlevy jak při běžném vyučování, tak při přijímacích zkouškách, či zkouškách maturitních pro žáky z UA, obědy zdarma a dotace na UA asistenty za miliardu.

Doprava slíbila obnovit silnice a dálnice na UA a v plánu má ze svého rozpočtu darovat UA 7 miliard korun na obnovu UA infrastruktury. Zahraničí se zasadilo o další sankce vůči Rusku a novinkou jsou další sankce proti státům které ty sankce nepodepsaly. Jenom se tu vše zase zdrazí, jinak nic...

Ministr průmyslu kývnul na požadavek o obnově elektráren na UA. Dostavby Temelína musí počkat... Další 4 miliardy.

Ministr spravedlnosti slíbil určité ústupky vůči UA uprchlíkům páchajícím trestné činy na území ČR, protože citace: „Trpí traumaty a válečným syndromem“. Tudíž za své činy ve většině případů nemohou... No a top je ministerstvo financí, které někde našlo 20 miliard na další půjčku Ukrajině...

Ať počítám, jak počítám, tak jen v penězích 18 mld. Kč na dřevo + 20 mld. půjčka, kterou nikdy nesplatí... a ony ústupky vůči spáchaným trestným činům - to si říkáme právní stát! Jsem zhnusený, tito čeští pohlaváři patří před soud, přinejmenším!

Neposílejte peníze v hotovosti na Noviny poštou!

Uložte \$95 přímo do banky ANZ,
na náš účet, **ale dejte nám vědět!**

Noviny :

BSB 012 030 Acc: 536002848

a aby se poznalo, kdo peníze ukládá, dejte tam vaše členské (na obálce před jménem) nebo telefonní číslo.

Děkujeme za Pomoc Novinám:

Ivo V Slezáček - \$30.00

Radka Smith - \$5.00

Karel Pavelka - \$15.00

Karel Mika - \$25.00

After 10 years a wife started to think their child looks kinda strange so she did a DNA test and found out the child is not theirs. She told her husband what she found out, the husband replied, You don't remember do you?? When we were leaving the hospital the baby pooped and you told me to go and change him so I went inside, got a clean one and left the dirty one there. The wife fainted...

Po 10 letech si manželka začala myslet, že jejich dítě vypadá trochu divně, tak udělala test DNA a zjistila, že dítě není jejich. Řekla manželovi, co zjistila, manžel odpověděl: Ty si to nepamatuješ?? Když jsme odcházeli z nemocnice, dítě se vykakalo a ty jsi mi řekla, ať to jdu vyměnit , tak jsem šel dovnitř, vzal si čisté dítě a to špinavý jsem tam nechal. Manželka omdlela... *Vydavatel: všechno se nedá přeložit.*

Katolické mše v Austrálii.

Bohoslužby: Sydney slovenská omša ve slovenském kostele sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každou neděli o 10,30 hod. a české mše svaté budou **Až se vrátí pan o. Peter Krigovsky z dlouhé dovolené..**
Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159 Každou třetí neděli v měsíci je česká katolická pobožnost v 11. ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pout') - podává se občerstvení - všichni vítáni
Slovenská Svätá Omša Každú štvrtú nedeľu o 12:00 hod v A*Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

NSW

Sokol Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, Rezervace haly: **0404 849 888**; Rezervace baru, zahrady, restaurace, parties a herny - Marian: **0410 467 537**
Hala pristupna pro sporty: Po-Ne 6:00-24:00
Restaurace/bar otevren: Pa-So 17:00 - 24:00, Ne 12:00-19:00.
Vice info online: www.facebook.com/sokolsydney, www.sokolsydney.com.

CzechoSlovak Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178;
E-mail committeescscc@gmail.com, www.cscountryclub-sydney.com.au, Mob. Ph. 0434 143 148, **02 9606 8703**

Restaurace otevřena:

Pouze v neděli od 12-16 hod.

Výběr Československých (lihovin) alkoholických nápojů.

Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153
Potřebné informácie nájdete na slovakcommunitysydney.com alebo priamo na tel: 0401 538 574 o. Henry Adler SVD

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181
Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čs. klubu: <http://www.csclubsa.com>

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156;
Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au
www.csklubqld.org.au

Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin,

Informace: Mobil: 0497 344 377

polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld., caa.brisbane@gmail.com

Združení Slovákov v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)
c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051
Tel.: nemají President Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180

Každou třetí neděli v měsíci v OBĚD od 12.30 hod

Nedělní obědy nám nyní vaří Ivo de Pol. Cena za tři chody \$30.- Data: 24.11., 8.12.2024, — 16.2., 16.3.2025

Rezervace zapotřebí.

Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny.

(Zuzana Vasich)

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in

Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620, www.beseda.org.au.
otevreno první a třetí sobotu v měsíci od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

Email: CzechSlovakWA@hotmail.com

Web: www.CzechSlovakWA.org

KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program Už není

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109

www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - **Brisbane Slovenske vysielanie** kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.

Canberra rádio . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní
Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahorradio@centrum.cz

slovenské vysílání .

každú nedeľu od 19.00 do 20.00

SBS2 Frekvencie v hlavných mestách

FM Adelaide 106.3fm ; Adelaide Foothills 95.1fm

Brisbane 93.3fm ; Canberra 105.5fm

Darwin 100.9fm ; Hobart 105.7fm

Melbourne 93.1fm ; Perth 96.9fm

Sydney 97.7fm

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 2.června Léta Páně 2025

České a Slovenské Vánoce v zimě na Novém Zelandě.

KDY: 14. 6. 2025 (sobota) od 14:00 do cca 18:30

KDE: Polský dům - 257 Riddiford St, Newtown, Wellington 6021

VÁNOČNÍ MENU:

* polévka, smažená ryba s bramborovým salátem

* pokud máte nějaké alergie, včas nás informujte nebo si přineste něco vlastního

Pokud můžete, připravte a přineste něco, s čím se můžete podělit — ideálně vánoční cukroví, cokoli sladkého či slaného, co se vám váže k Vánocům. S přípravou akce je spousta práce a pečení už je nad naše síly :-)

NAPOJE:

* džus a voda, k zakoupení na místě bude pivo a

svařák, samozřejmě si můžete přinést cokoli vlastního

PROGRAM:

* začínáme ve 14:00, přijďte tedy včas

* polévka

* hlavní jídlo — smažená ryba a bramborový salát

* čaj, káva, cukroví, sladké a slané

* pohádka pro děti i dospělé

* konec přibližně v 18:30

Budeme vděční za jakoukoliv pomoc s přípravou akce, smažením ryb, úklidem kuchyně a sálu atd.

Pokud můžete přiložit ruku k dílu, napište, prosím,

Ivaně nebo Michalovi (společný email

events@csclubnz.org).

PŘIHLÁŠENÍ a VSTUPNÉ

Pokud se chcete zúčastnit, je nutné se přihlásit a zaplatit vstupné.

* PRO ČLENY CS KLUBU se zaplacenými ročními příspěvky je vstupné \$15 na osobu nad 12 let, zdarma do 12 let (včetně)

* PRO NEČLENY je vstupné \$30 na osobu nad 12 let, \$10 pro děti 5-12 let, rodina (2 dospělí + děti školou povinné) \$50

Přihlásit se a zaplatit vstupné můžete do pondělí 9. 6.

2025 na klubovní účet:

- jméno účtu: Czech and Slovak Club in NZ Inc.

- číslo účtu: (ASB) 12-3142-0424152-00

- reference: VASE JMENO

- code POCET DOSPELYCH + POCET DETI

- particulars: VANOCE2025

Samozřejmě pokud se Vám akce bude líbit, můžete na akci přispět dobrovolným příspěvkem, který pomůže snížit náklady na celou akci.

ČLENSTVÍ V KLUBU — POZOR, změna ročních

členský příspěvků

Pokud ještě nejste členy a chcete se jimi stát, stačí poslat roční členský příspěvek (\$60 na rodinu nebo \$40 na osobu, \$30 pro rodinu důchodců, \$15 pro nezaměstnané a důchodce) na klubovní účet:

- jméno účtu: Czech and Slovak Club in NZ Inc.

- číslo účtu: (ASB) 12-3142-0424152-00

- reference: VASE JMENO

- code: POCET DOSPELYCH + POCET DETI (např.

2+3)

- particulars: CLENSTVI25

Pokud jste již poslali členský příspěvek v loňské výši, rádi bychom vás poprosili o doplacení.

Získáte tím nejen příslušnost k dlouholeté krajanské komunitě, ale ušetříte i na vstupném na klubovní akce (Vánoce, Food festival, Mikuláš, Velikonoce,

víkendové výlety, táboráky, Pálení čarodějnic,

promítání filmu, atd.)

Pokud byste výši poplatku potřebovali upravit, dejte

vědět, rádi to posoudíme. Zaplacením poplatku za členství udělujete souhlas, že se členy klubu chcete stát.

Pokud máte jakékoliv dotazy k chodu klubu, můžete

nám napsat email na info@csclubnz.org nebo se

zastavit na pravidelném klubovním setkání, které se koná každý první čtvrtek v měsíci v Hotel Bristol, Cuba Street, Wellington, od cca 18:30 (kromě ledna).

Sledujte také [stránku ČS klubu na Facebooku](#), kde vždy najdete nejnovější informace o klubovních akcích.

Těšíme se na vás!

S přátelským pozdravem za výbor klubu

Michal Kleiner

CzechoSlovak Country Klub

Bohužel jsme přestali dostávat informace co bude v klubu s 10denním předstihem.

Takže ve čtvrtek 29.5 jsme se dověděli, že v neděli 1.6 bude den dětí.

Petr z Brisbane nám poslal:

Konzulát zorganizoval v Brisbane výstavu

Škoda / Tatra

Račte se podívat na fotografie kolik tam bylo

pozaných krajanů.

https://mzv.gov.cz/sydney/cz/kultura_a_udalosti/zahajeni_vystavy_skoda_a_tatra_v.html

JAROMÍR NECHANSKÝ: Krutý konec

Jan Ziegler NevPes 2025

Patřil k lidem, kteří se statečně postavili na odpor nacistické okupaci, aby se po konci války stali oběťmi rudé totality. V červnu 1950 popravili komunisté jednoho z velitelů pražského květnového povstání Jaromíra Nechanského.

Hrdinství a osudy těchto odvážných lidí jsou třeba si v souvislosti s 80. výročí ukončení druhé světové války připomínat. Jedno mají společné, patřili k hrdinům protinacistického odboje, aby se po válce místo vděku dočkali nových perzekucí tentokrát pod taktovkou komunistické totality. Mnozí z nich byli rudými zločinci zavražděni, mezi nimi i plukovník generálního štábu Jaromír Nechanský.

Narodil se 4. prosince 1916 v Praze v běžné středostavovské rodině. Ihned po maturitě se podle historika Jindřicha Marka z Vojenského historického ústavu v roce 1935 dobrovolně přihlásil do armády. Přiměly jej k tomu vzrůstající hrozby ze strany sousedního nacistického Německa. Jeho zbraní bylo jezdecktvo, po absolvování školy pro důstojníky v záloze, Byl povolán k jezdecktvu a po absolvování školy pro důstojníky nastoupil do Vojenské akademie v Hranicích, kterou ukončil v roce 1937 jako poručík jezdecktva.

S okupací českých zemí nacisty v březnu 1939 se nesmířil a rozhodl se pro účast v zahraničním odboji. Už v červnu téhož roku odchází do zahraničí s cílem bojovat s okupanty své vlasti. Dostal se do Velké Británie, kde se v roce 1941 dobrovolně přihlásil k parašutistickému výcviku, v němž si vedl skvěle. Získal si obdiv britských důstojníků a jeden z nich dokonce prohlásil, že „*Nechanský je ve všem všudy správný chlap.*“

Na svůj bojový křest si však musel více než tři roky, kdy byl v noci ze 16. na 17. února 1945 vysazen jako velitel skupiny Platinum-Pewter v hodnosti kapitána, vysazen nedaleko Nasavrk nacházející se asi 13 kilometrů jižně od Chrudimi, počkat. Spolu s ním tvořili výsadek rotný Jaroslav Pešán, radista rotný Alois Vyhňák a radista četař Jaroslav Klemeš. Parašutisté se spojili s největší odbojovou skupinou na území protektorátu Radou Tří, která byla nekomunisticky a demokraticky zaměřena. Pro ní také zajistili několik shozů zbraní z Velké Británie.

V dubnu 1945 se Nechanský dostal do Prahy a ujal se funkce předsedy vojenské komise České národní rady. V květnu po vypuknutí Pražského povstání se tak de facto stal jeho velitelem. Došlo k takovému paradoxu, že jemu v hodnosti kapitána, od 8. května pak štábního kapitána, byl podřízen i vojenský velitel povstání brigádní generál Karel Kutlvašr.

Večer 8. května odjel Nechanský do Plzně, kde marně žádal o vyslání amerických tanků do československé metropole. Podílel se také na dohodnutí kapitulace německé armády v Praze vedené generálem Rudolfem Toussaintem. Je téměř jisté, že i tato událost se po únorovém puči v roce 1948 podepsala na jeho osudu. Komunisté totiž vnímali vyjednání tohoto kapitulčního protokolu jako zradu svých zájmů, protože podle nich snížilo význam osvobození Prahy Rudou armádou. Generál Kutlvašr byl ve vykonstruovaném procesu odsouzen v květnu 1949 za velezradu k doživotnímu žaláři, Jaromír Nechanský dostal o rok později trest nejvyšší.

Po osvobození štábní kapitán Nechanský sice pracoval pro Vojenské obranné zpravodajství (VOZ), což byla komunisty ovládaná vojenská kontrarozvědka vedena nechvalně proslulým Bedřichem Reicinem, ale podle článku na webu seznamzpravy.cz tam zastupoval zájmy parašutistů, a měl za úkol zjistit, co komunisté a Sovětský svaz chystají. Stále o něm bohužel kolují pomluvy, že mělo jít o dvojitého agenta VOZ a CIA, který si zadal s komunisty. Většina současných historiků to však považuje za nesmysl. Avšak tyto vyfabulované pochybnosti jsou zřejmě důvodem, že na rozdíl od mnoha jiných kolegů nebyl povýšen in memoriam do generálské hodnosti.

Později se zapojil do protikomunistického odboje, v červnu 1949 je zatčen a o rok později po zmanipulovaném procesu 16. června popraven. V každé normální zemi by jako válečný hrdina a bojovník za svobodu své vlasti požíval úcty, která by mu právem náležela. Bohužel, komunisté se snažili za každou cenu o zničení jeho památky. Kladně se o něm psát za rudé diktatury nesmělo. Nyní tedy nastal čas, aby se tento statečný vlastenec dočkal respektu a spravedlivého hodnocení. Čest jeho památce.

Zdroje:

„Popravili ho dvakrát.“ Hrdina skončil na šibenici a pak v zapomnění - Seznam Zprávy

Jiří Frejka

Řekne-li se Osvobozené divadlo, většině se vybaví jména Jana Wericha, Jiřího Voskovce nebo Jaroslava Ježka.

To je ale jen jeden kus dějin Osvobozeného divadla. Pokud bychom šli proti proudu času, dostali bychom se k velkým jménům divadelní režie a divadelní teorie, a úplně na začátku stál muž, který dal Osvobozenému divadlu jméno: Jiří Frejka.

Divadelní teoretik a pedagog, divadelní ředitel, jedna z nejvýznamnějších osobností české meziválečné divadelní avantgardy.

Narodil se právě před 121 lety.

Za svým snem o novém avantgardním divadle šel Frejka vytrvale a neústupně už od školních let. U zrodu Osvobozeného divadla byl, když mu bylo jednadvacet – a už tehdy se divadelní kritika zabývala jeho neotřelými přístupy k režijní práci. Ve dvacátých letech byl Frejka hodnocen jako nejvynalézavější režisér experimentálních inscenací poetického divadla. Představení, vzniklá pod jeho režijním vedením, byla spíše poetická, nikoli politická. A tím vybočoval z tehdy běžného standardu divadelní avantgardy, zaměřené politicky doleva.

Později, poté, co k němu Frejka docházel na divadelní zkoušky, mu Karel Hugo Hilar nabídl práci, která se jen těžko odmítá: místo režiséra v Národním divadle Frejka v Národním divadle působil až do roku 1945 a na této první scéně tak trávil i léta druhé světové války. S útlumem divadelní činnosti se jeho aktivity přenesly i do dalších oblastí – psal filmové scénáře, přednášel v rozhlase. Poté působil v Divadle na Vinohradech, ze kterého během tří let vybudoval respektovanou divadelní instituci, pokračující v tradici „druhé“ pražské scény po Národním divadle.

Na Vinohradech ho však zastihl také únor 1948. Naivní plakátové představy o socialistickém realismu a otrocké přejímání sovětských vzorů i v divadelnictví působilo Frejkovi, který se vždy díval do celého světa, neskutečné utrpení. Tvrdohlavě odmítal nadbíhat diváckému vkusu a pokračoval v náročných dramaturgiích. Postupně došlo k názorové polarizaci mezi ním a mezi divadelní odborovou organizací a organizací KSČ – a tak nakonec je Frejka z Vinohrad v roce 1950 vyštván

Po mnoha peripetiích odešel do divadla v Karlíně, tehdy odkladiště válečných a prvorepublikových hvězd. Působili zde vedle sebe Oldřich Nový, Vlasta Burian, Jan Werich, Jindřich Plachta... A do toho Frejka se svými vysokými nároky.

Další útoky na jeho režijní práci, tehdy velmi nebezpečná obvinění z „formalismu“ i dusnou atmosféru politických procesů, z nichž mnohé zasáhly i jeho známé a přátele, už Frejka neunesl. V říjnu 1952 se ve své kanceláři postřelil a po několika dnech na následky zranění zemřel. „Uštvali jste mne,“ napsal v dopise na rozloučenou.

Český rozhlas Plus

1945 Praha se osvobodila sama

Miroslav Václavek

Mějme prosím na paměti, že pátého května 1945 vypuklo v Praze a v jiných částech Čech povstání proti nacistickým okupantům. Lidé po dlouhém, šest let trvajícím teroru vzali do rukou zbraně a chtěli to náckům nandat a vrátit zpět. Za ponížení, s nímž se museli vzdát, za Lidice, Ležáky i za pankráckou sekýrárnu. A za cenu patnácti tisíc padlých povstalců a s pomocí Ruské

osvobozené armády pod velením generála Buňačenko (na snímku), osvobodili Prahu a sedmdesát pět procent Čech.

Následný příjezd Rudé armády se odehrál do již osvobozeného města. Za což byli velitelé povstání komunisty po válce perzekuováni, přičemž jeho velitel Karel Kutlvašr byl ve zinscenovaném procesu odsouzen na doživotí.

Protože si dovolili osvobodit svoji zemi a její hlavní město ještě před příjezdem Rudé armády. Máme své hrdiny, jen je třeba je připomínat a vzdávat jim čest.

Pan Drifter poznamenal:

Pravda pomalu vylézá na světlo Boží, ale dnešní generace ani neví kdy nějaká válka skončila či začala. To že pozdější NDR (východní Německo) z převážně části osvobodili Američani a pak se museli stáhnout za čáru na mapě jak bylo dohodnuto kdesi daleko to taky nikdo neví.

Kdyby tenkrát dovolili Pattonovy pokračovat tak vy se zastavil až v Moskvě!

Víte, jak se říká ženě, jejíž muž nekouří, nepije, nemluví sprostě? Vdova!

Pohled do První republiky

Jan Ziegler NevPes

Nevynikali jenom jako zdatní finančníci, ale prosadili se i v mnoha jiných oborech. Úspěšné židovské byznysmeny přibližuje výborná kniha Pavla Kosatíka Podnikání pod Davidovou hvězdou z nakladatelství Práh.

Pro mnohé to může být překvapení, kolik Židů se dokázalo prosadit v podnikání. Jména významných bankéřů Petscheků či předního podnikatele v elektroprůmyslu Emila Kolbena jsou poměrně známá. Méně už se ví, že rodina Bondyů se prosadila v železářství a Popperové v obuvnictví, kde dokázali konkurovat i samotnému Baťovi.

Vyšvihnout se mezi společenskou smetánku umožnili Židům příznivé poměry v habsburské monarchii v druhé polovině 19. století. Od roku 1867 byli občansky plně zrovnoprávněni a kvalitní moderní právní normy, živnostenský řád z roku 1859, který až na několik vázaných koncesí zavedl podnikatelskou svobodu, což umožňovalo volný odbyt a výrobu, a obchodní zákoník z roku 1862, umožnily schopným lidem prosadit se v byznysu. Toho samozřejmě využili i podnikaví Židé.

Mezi nejschopnější z nich patřil **Emil Kolben**, který v Americe náležel k blízkým Edisonovým spolupracovníkům, a ten si ho nesmírně považoval. Po návratu do českých zemí se stal postupně stal českou jedničkou v elektroprůmyslu, když také správně vsadil na střídavý proud, a majitelem prosperující továrny. Císař František Josef I. ho za jeho zásluhy vyznamenal Řádem železné koruny.

Rodina **Popperů** zase patřila mezi přední české hráče v obuvnickém průmyslu. V Chrudimi vyráběla špičkové boty a jako jedna z mála obstála v konkurenci se samotným Baťou. Zatímco ve Zlíně se zaměřili hlavně na levnost a kvantitu, Popperové si zakládali na prvotřídní kvalitě.

Zajímavá událost se týkala bankéřské rodiny **Petscheků**. Na jaře 1939 prezident Edvard Beneš požádal Hanse Petscheka, kterému se podařilo před nacisty emigrovat do USA, o půjčku 50 tisíc dolarů, aby mohl v Evropě a v Americe „organizovat kanceláře“. Petschek mu nevyhověl. Možná proto, že v té době to opravdu bylo nad jeho možnosti, musíme si uvědomit, že v Čechách přišel o veškerý majetek, nebo také proto, že v té době bývalému československému prezidentovi nevěřil v jeho schopnost zorganizovat protinacistický odboj a rozhodně nebyl sám. Pravdou však je, že Beneš se po válce podílel na konfiskaci vlastnictví Petschkových. Byla to pomsta? Těžko říci, velkorysost však nepatřila k Benešovým vlastnostem a mstivý dokázal být rovněž. V každém případě bylo ostudné, že Československo zabavilo majetek obětem nacistické perzekuce.

V případě rodiny moravských textiláků **Löw-Beerů** je zase správně upozorněno na negativy rozpadu Rakouska-Uherska. Pro brněnské textilní výrobce patřily Uhry k hlavním odběratelům. Jenomže po roce 1918 o tohoto klíčového zákazníka přišli a navíc se Maďarsko stalo víceméně našim nepřítelem. Fabrikanti ztrátu trhu nakonec nějak přežijí, nejvíce však jsou v takových případech bití hlavně dělníci, kteří kvůli poklesům výroby přicházejí o práci a ocitají se ve svízelné situaci.

NOVINY –Zajímavosti s kulturou ba i odjinud

Společné měli zmínění židovští podnikatelé vzestup vlastní pílí, často od nuly, rozmach za Rakouska- Uherska a první republiky a smutný konec za německé nacistické okupace. Přitom hodně z těchto schopných a úspěšných Židů jimi byli nábožensky de facto formálně, k víře měli vlažný vztah a do synagogy se podívali párkrát za život. Mnozí z nich, mezi nimi například Emil Kolben, se stali obětí holocaustu. ***Je ovšem smutné, že poválečná Československá republika si nacisty ukradené židovské majetky v mnoha případech ponechala.***

Řekl bych, že Židy hnál k společenskému vzestupu a bohatství i takový ten obecně rozšířený antijudaismus, který jimi pohrdal. Oni chtěli všem dokázat, že něco dovedou a umí. A jak je vidět, tak se jim to dařilo. Dokonce ti nejlepší z nich dostali od císaře Františka Josefa I. nabídku na udělení šlechtického titulu. I Habsburkové si totiž vážili schopných a pilných lidí bez ohledu na národnost, náboženství či sociální postavení.

Skvělá kniha Pavla Kosatíka ukazuje, že těž Židé přispěli od poloviny 19. století velkou měrou k rozvoji českých zemí. Představuje schopné lidi, kteří nenaříkali nad poměry, ale svoji pílí, chytrostí a zdatností se vypracovali mezi elitu a vytvořili velké hodnoty, Ano o takových takových je třeba psát, ti, kteří jenom fňukají a vymlouvají se na druhé, jsou k ničemu.

Dílu prakticky nelze nic vytknout, snad jen na straně 342 mohlo být doplněno, že původně Petschekova vila v Praze-Bubenči, kde nyní sídlí ruské velvyslanectví, už v té době této rodině nepatřila, ale od roku 1927 ji vlastnil jiný židovský bankéř Georg Popper. Číslování stránek také mohlo být jinou barvou než nevýraznou žlutou. Ale tyto drobnosti nic nemění na výborné kvalitě knihy, kterou vřele doporučuji.

Bohuslav Burian

29. dubna 1960 zemřel v Mírovské věznici na následky mučení Bohuslav Burian, katolický kněz a oběť komunistického teroru.

Narodil se 16. října 1919 v Brně. Během studií a nacistické okupace se věnoval odbojové činnosti. V roce 1943 je však zatčen a odeslán do Osvětimi, kde se však dokázal vyhnout všem selekcím. Poté je vězněn v Buchenwalda a Dachau, kdy se mu nakonec podařilo uniknout z pochodu smrti.

Po válce dostudoval a byl vysvěcen na kněze, ale již v roce 1949 se o něj začíná zajímat StB. Zanedlouho je zatčen, odsedí si půl roku, ale je propuštěn na amnestii. Nadále však pokračuje protistátní činnosti, kdy pomáhá rodinám politických vězňů. Je varován, že bude zatčen, tak se rozhodne emigrovat, což se mu podaří. Žije v Rakousku, ale vrací se do vlasti, aby pomáhal převádět kněze přes hranice. Povede se mu převést nejméně 11 lidí, včetně dětí. Na konci roku 1951 je však zatčen sovětskou hlídkou a předán StB.

V Ruzyňské věznici je brutálně mučen a přinucen přiznat se ke zločinům, které nespáchal. Posléze je odsouzen na dvacet let za velezradu a špionáž. V roce 1959 se mu povede útek z věznice, po pěti dnech je však dopaden a brutálně mučen, dostane zápal plic a 29. dubna 1960 umírá ve vězeňské nemocnici.

„Jako barbaři.“

Ruští novináři po istanbulském jednání šokovali neurvalým chováním

Vojtěch Bauer 20.5.25 -

Na neurvalé chování ruských novinářů a předních propagandistů upozorňují ukrajinští novináři a lidé na sociálních sítích poté, co po pátečním jednání v Istanbulu chtěla ukrajinská delegace vystoupit před světovými reportéry. Brífink se nakonec kvůli velkému nátlaku neuskutečnil, což Novinkám potvrdila Valerija Pašková, ukrajinská novinářka pracující pro veřejnoprávní televizi Suspilne, která se pátečního jednání účastnila. Podle ní Rusové akci narušili schválně, aby tisková konference nemohla proběhnout.

Je běžné, že se novináři snaží dostat k politikům co nejbližší, nejinak tomu bylo i po ostře sledovaném pátečním jednání v Istanbulu mezi ruskou a ukrajinskou delegací. Ruští reportéři a propagandisté se však dle svědectví ukrajinských novinářů chovali až příliš neurvale a tlačili se na ukrajinskou delegaci tak, že to vyústilo až ve zrušení brífinku.

„Chovali se jako barbaři. Ruští novináři svým chováním v Istanbulu šokovali,“ napsala ukrajinská televize Fakty ICTV ve své reportáži. Jak z ní vyplývá, mezi ruskými novináři se pohyboval i přední propagandista Jevgenij Popov, manžel Olgy Skabajevojové. Tento manželský pár má v ruské televizi svůj vlastní pořad zvaný 60 minut.

Že se Rusové chovali jako „zvířata“, potvrdila Novinkám i novinářka Valerija Pašková.

„Když ukrajinský ministr obrany (Rustem Umerov) vyšel ven, aby okomentoval jednání, byla to opravdu katastrofa. Rusové do něj začali strkat, doslova to vypadalo, že se ho snažili srazit na zem. Myslím si, že to dělali schválně, aby vytvořili chaos a narušili ukrajinský brífink,“ sdělila Novinkám Pašková.

Podle ní se ruské novináře a propagandisty snažila zastavit turecká policie, ale neúspěšně. „Řekli pár slov a bylo to. Nebylo kolem bezpečno. Nevím, čeho tím chtěli docílit,“ dodala novinářka.

Na dotaz, jak ví, že se jednalo o ruské novináře, sdělila, že měli u sebe mikrofony televize Rossija-1 nebo serveru Izvestija.

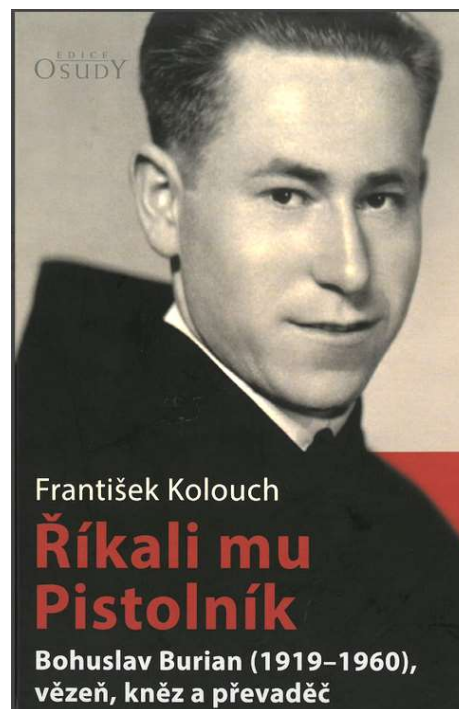
„Jeden z nich málem trefil mluvčího ministerstva

zahraničních věcí mikrofonem do hlavy,“ popsala novinářka s tím, že k fyzickému kontaktu nakonec nedošlo.

Novinky z incidentu získaly video, které část brífinku zachycuje. Pořádila jej jiná ukrajinská novinářka, Halyna Ostapovecová, která pracuje pro server Oboz.ua.

Ačkoli tato tisková konference nakonec kvůli chaosu neproběhla,

Ukrajinci jednu uspořádali uvnitř istanbulského paláce, kde k novinářům promluvil nejen Umerov, ale i mluvčí Tychij.

Otec nebyl zločinec, ani vysoký funkcionář.

Chci očistit jméno Margolius

Napsal/a Robert Břešťan 2025

Svého otce zažil jen krátce. Když bylo Ivanu Margoliově pět let, byl jeho otec Rudolf popraven spolu s dalšími lidmi odsouzenými k smrti v rámci komunistického monstrprocesu „s vedením protistátního spikleneckého centra v čele s Rudolfem Slánským“. Od roku 1989 se marně snaží domoci toho, aby se stát za justiční vraždu Rudolfa Margolia omluvil.

„Ona s tím začala už v 50. letech moje matka, po Chruščovově projevu z roku 1956. Psala dopisy prezidentům, prokurátorovi a všude poukazovala na to, že můj otec byl nevinný. Usilovala o jeho rehabilitaci. Dokonce i hned po jeho popravě napsala dopis Gottwaldovi, je to všechno v archivech, ale nikdy to nikam nevedlo,“ popisuje v rozhovoru pro HlídacíPes.org architekt Ivan Margolius, který od roku 1966 žije v Anglii.

„Osobně jsem doufal, že za demokratického Československa, s nástupem Václava Havla, se to změní. Je to 35 let od roku 1989 a nic. Jsem z toho zoufalý,“ dodává.

Kromě toho, že píšete odborné knihy například o architektu Kaplickém, o automobilech Tatra a Škoda, jste napsal i knihu Praha za zrcadlem, právě o osudech vaší rodiny. Myslíte, že všechny informace k procesu se Slánským, jehož součástí byl i váš otec, o důvodech i výsledcích jsou už známé, nebo se ještě někde může po těch mnoha letech objevit něco nového?

K dostupným archiváliím jsem se dostal přes historika Radka Schováňka, který na to téma psal knihu. Myslím, že jde o všechny dostupné dokumenty z českých archivů, ale jsou tu samozřejmě archivy ruské a ty jistě zajímavé jsou. Pořád zůstává záhada, proč se stal součástí toho monstrprocesu zrovna můj otec. Jako důvod se obvykle uvádí jeho židovský původ plus to, že na ministerstvu zahraničí měl na starost obchod s kapitalistickými zeměmi, což se Sovětům samozřejmě nelíbilo. Ti chtěli, aby československý průmysl a hospodářství bylo spojeno pouze se socialistickými zeměmi. I to byl možná důvod, proč byl do toho otec zavlčen, i když byl jen úředníkem, asi ve čtvrtém patře hierarchie ministerstva. Nebyl ani žádný vysoký stranický funkcionář.

Vám bylo v době soudu a následné popravy vašeho otce pět let. Rodiny politických vězňů a popravených měly vždy cejch. Jaký to mělo dopad na vaše dětství, váš další život?

Matka nemohla pracovat, nemohla sehnat žádné zaměstnání, i když bylo tehdy protizákonné nepracovat. Přišli jsme o byt, ztratili jsme všechny přátele, lidé se nás stranili. Já jsem byl během toho procesu poslán k příbuzným do Bratislavy. Do Prahy jsem se pak vrátil někdy začátkem roku 1953, to už matku vystěhovali z bytu ve Veverkově ulici na Letné, který byl původně náš, nikoli služební, stejně nás s z něj vyhodili. S hroznými patáliemi se pak podařilo získat jeden pokoj v hrozném baráku na Žižkově, kde nebylo ani topení, záchod, ani kuchyň, jen jeden pokoj a rozbitá okna.

Vím, že přáním vašeho otce, krátce před popravou, bylo, abyste si raději změnili příjmení...

Je to tak, nechtěl, abych kvůli jménu Margolius trpěl. Změnili jsme si proto příjmení na Markovi.

Pod tímto jménem jsem také v září 1953 nastoupil do první třídy na Žižkově. Díky tomu lidi moc nevěděli, kdo jsme. Tenkrát to myslím bylo štěstí, ale nic to neměnilo na tom, že matka neměla práci, neměli jsme peníze a často jsme hladověli.

Jméno Margolius jste si vzal zpět až po své emigraci do Velké Británie?

Nejprve se matka v roce 1955 znovu vdala – za filosofa Pavla Kovályho, který byl už dříve přítelem naší rodiny. On mne pak adoptoval a jméno Kovály jsem pak používal až do doby, než jsem odešel z Československa a získal pak britské občanství. K emigraci jsem se rozhodl v roce 1966 poté, co jsem se zázrakem dostal na vysokou školu, na architekturu na ČVUT v Dejvicích. Tam ale zjistili, že jsem „ten Margolius“ a vedení fakulty nám pak otevřeně řeklo, že i když mne nechají vystudovat, nemám si dělat iluze, že pak stejně půjdu k lopatě. Tak jsem se rozhodl, že v Československo nezůstanu. V té době se už poměry začaly uvolňovat a začalo být možné cestovat do zahraničí na dovolenou. Já, matka i Pavel Kovály jsme se dohodli, že odjedeme o prázdninách do Anglie a už tam zůstaneme. Naložili jsme, co se vešlo do našeho malého Fiatu a odjeli. Kovály měl slíbenou práci na Brighton University, ale bohužel z toho sešlo. Matka sehnala práci jen jako prodavačka, takže nebyly peníze na to, abychom zůstali všichni tři. Pavel a moje matka se proto rozhodli, že odjedou zpátky do Prahy, ještě v době platnosti výjezdní doložky, ale já jako devatenáctiletý zůstal u bratrance mého otce, který v Londýně žil už od války. Nakonec se mi podařilo se tam také dostat na architekturu a v roce 1973 ji dostudovat. Tehdy bylo možné po pěti letech získat občanství a já o to zažádal – pod svým původním příjmením Margolius.

Pod koly estébáckého Tatraplanu

Přestože nemůžete mít samozřejmě úplně přesné osobní vzpomínky na svého otce, prý jste si později v Anglii i na jeho počest pořídil Tatra 600 zvanou Tatraplan.

Je to tak. Po škole jsem začal pracovat u firmy pana Rosenberga, byla to architektonická a projekční kancelář. Doporučila mne k nim mimochodem Marianne Steinerová, rozená Pollaková, neteř Franze Kafky, naše rodina se kdysi s Kafkovými dobře znala. Každopádně u Rosenberga jsem se seznámil s Irem, který mě přivedl k tomu, abychom společně napsali knížku o Tatře. Nakonec vyšla až v roce 1990, ale já celou dobu toužil si Tatraplan koupit. Právě i kvůli tomu osobnímu spojení s otcem, který měl tuhle tatrovku k dispozici jako služební vůz. Když ho toho 10. ledna 1952 zatkli, vystoupil zrovna ze svého služebního Tatraplanu, který ho dovážel v noci domů. U domovních dveří na něj čekali estébáci, kteří přijeli taky v Tatraplanu. A nakonec, jak víme, ostatky popravených ze Slánského procesu byly zpopelněny, sesypány do pytle a popel pak posloužil jako posyp na zmrzlou silnici opět pod koly jiného estébáckého Tatraplanu... Nakonec jsem to auto sehnal, v roce 2009 si ho nechal přivést do Anglie. Mám ho tady v garáži, občas s ním jezdím a každý ho obdivuje, v Anglii jsou asi jen dva exempláře.

Připomněl jste to velmi nepietní rozmetání ostatků všech popravených. váš otec má proto jen symbolický hrob, pamětní desku na rodinné hrobce na židovském hřbitově na Olšanech, která je přímo za hrobem Franze Kafky. Zmínil jste dokonce, že se vaše rodiny znaly. Říkám si, že je to takové příznačné, když Kafka proslul absurdními romány – nakolik si

vy připadáte jako v nějakém absurdním románu, když už desítky let marně žádáte české úřady o nějakou formu omluvy za to, co stát, byť tehdy komunistický, vašemu otci provedl?

Je to absolutní absurdita. Jako by to Franz Kafka jako spisovatel předvídal: hned vedle něj je připomenuta jedna z obětí systému, o nichž on ve svých dílech vlastně psal. Úplně bezdůvodně zavražděný člověk, zinscenovaný soud...

Od kdy se vaše úsilí o získání omluvy datuje?

Ona s tím začala už v 50. letech moje matka, po Chruščovově projevu z roku 1956. Psala dopisy prezidentům, prokurátorovi a všude poukazovala na to, že můj otec byl nevinný. Usilovala o jeho rehabilitaci. Dokonce i hned po jeho popravě napsala dopis Gottwaldovi, je to všechno v archivech, ale nikdy to nikam nevedlo. Osobně jsem doufal, že za demokratického Československa, s nástupem Václava Havla, se to změní. Je to 35 let od roku 1989 a nic. Jsem z toho zoufalý.

Co je vlastně váš cíl: omluva, veřejná deklarace státu, že váš otec byl nevinný?

Nechci od nikoho žádnou finanční kompenzaci. Chci, aby nějaký relevantní státní činitel řekl, promiňte, byla ta hrozná věc, veřejně a oficiálně se omlouváme za vraždu vašeho otce, i dalších lidí. Já to nedělám jen pro svého otce, ale pro celou tu skupinu lidí, potomků odsouzených a popravených, kteří taky strašně trpěli. Měl jsem za to, že demokratické Česko se k tomu bude chtít postavit a aspoň takto napravit chyby státu, na nějž navazuje. Třeba v preambuli zákona o Ústavu pro studium totalitních režimů se píše, že je „povinností státu učinit za dost všem, kteří byli poškozeni státem, jenž porušoval lidská práva, mezinárodní právo i vlastní zákony“. Povinnost státu, ne komunistické strany, na niž mne všichni odkazují.

Jaký je ten argument pro to, že se nikdo omluvit nechce?

Právě ten, že si někde usmyslili, že jediný, kdo by se měl omluvit, je komunistická strana. Od prezidenta Pavla jsem dostal dopis v podstatě totožného znění, jako předtím od prezidenta Zemana i Klause: že demokratický stát se zákonem o protiprávnosti komunistického režimu od komunistické ideologie distancoval, označil ji za nelegitimní, a zavrženíhodnou, ale že omluva vždy příslušela viníkům. A tedy jenom a pouze komunistická strana se může omluvit.

Totěž vám napsali i dříve z prezidentské kanceláře za Václava Havla?

V podstatě v podobném duchu: že to není v jeho kompetenci, že to pošle k vyřízení na nějaké ministerstvo. Dokonce jsem měl k tomu kdysi dlouhou schůzku s Pavlem Tigridem, který byl dlouholetý přítel naší rodiny; svého času dokonce chodil, za svobodna, s mojí matkou, dobře znal i mého otce Rudolfa. Dokonce mu po válce vymlouval, aby se jako komunista jakkoli angažoval. Tigrid byl úžasný člověk, byl v té době ministr kultury, ale taky mi říkal, že nemůže nic dělat. Mám od něj ještě dopis, že se bude snažit řešit to přes ministerstvo spravedlnosti. Měl jsem pak i dlouhou korespondenci s Otakarem Motejlem a i on mi říkal, že nemá cenu, abych se s tím dál zabýval, že to stejně nikam nepovede.

Vy ale ve snahách omluvu usilujete dodnes...

Psal jsem třeba i předsedovi Senátu Miloši Vystrčilovi. Navrhoval jsem vznik nějaké vyšetřovací komise, protože za doby democra...

demokratického Česka žádné vyšetřování ve věci těchto obětí politických procesů nebylo. Odmítl to s tím, že jediné, co můžu udělat, je jít k soudu a žádat rehabilitaci. Já ale k soudu chodit nechci, i když třeba paní Slánská (*Marta Slánská, dcera popraveného Rudolfa Slánského, pozn. red.*) kvůli věznění své matky a bratra k soudu šla a jejich rehabilitace se vloni v červenci dočkala.

Margolius nebyl žádný Slánský

Na druhé straně, rehabilitace vašeho otce, Rudolfa Margolia, proběhla už v roce 1963 a tehdejší prezident Ludvík Svoboda mu dokonce in memoriam udělil Řád republiky... Nemůže být tohle důvod, proč to může mít stát za vyřešené?

Problém je, že tehdy to usnesení bylo tajné. Všechny ty rehabilitace byly tajné, nebyly zveřejněny. To se podařilo prolomit až mojí matce, když to usnesení vyvezla Pavlu Tigridovi do Paříže a on jej pak publikoval v časopise Svědectví. Dodnes o tom ale není veřejnost pořádně informována, pořád se někde dozvídám, že byl můj otec vysoký stranický funkcionář, což prostě není pravda. Proto chci, aby to bylo veřejně prozkoumáno. A ano – dostal posmrtně medaili, ale nikde nebylo vysvětleno proč.

Poslal jste mi před naším rozhovorem vyjádření českého historika Mariána Lóži, který píše, že veřejné mínění v Česku je a priori nepřátelské vůči komukoliv, kdo měl cokoli v činnosti s komunismem a že je rozšířená perspektiva, že Slánského proces byl dobrý aspoň proto, že v něm pro změnu trpěli komunisté. Myslíte, že tohle je ta podstata problému a toho, jak je vnímán i váš otec?

Ano, 99 procent lidí o tom procesu nic neví, dává všechny do jednoho pytle a nerozlišuje se, že tam byly různé osobnosti, které měly různé role, různé funkce i zodpovědnosti. Ale Slánský a Margolius, to skutečně nebyla tatáž osoba.

Vy zdůrazňujete, že váš otec byl řadový člen KSČ, žádný funkcionář, byl úředník na ministerstvu zahraničí. Na druhé straně, je nějaký rozdíl mezi justiční vraždou funkcionáře a nefunkcionáře? Nemáme se i na Slánského dívat jako na oběť?

Rozhodně nelze říkat, že byl někdo zločinec jen proto, že byl komunista. Tehdy bylo v Československu několik milionů lidí se stranickou knížkou. Většinou šli do komunistické strany z kariérních důvodů, bez ní by nedostali práci nebo mohli kariérně postupovat. Třeba taková dnešní poslankyně Helena Válková, s níž jsem se taky nad mým případem seznámil, přiznává, že do KSČ šla z kariérních důvodů... Je jasné, že Slánský byl vinen z mnoha věcí, kterých se jako vysoký straník dopustil, ale nebyl vinen z toho, za co byl nakonec popraven. Právě proto je důležité to otevřít a přešetřit osobu po osobě. Možná, že nemám pravdu, možná, že otec byl nějakým způsobem vinen... Ale do této doby jsem nic, co by to jakkoli potvrdovalo, nenašel. Já chci očistit naše jméno. Když se řekne Margolius, leckdo pořád divně kouká a dozvídám se, že co – pan tatínek byl komunista, tak si to zasloužil.

Berete aspoň jako formu útěchy, že se vám podařilo přimět vedení Prahy, aby pojmenovalo sad u památníku obětí komunismu na Újezdě na alej Obětí totality?

Dlouho jsem se divil, proč žádná taková ulice v Praze není. V roce 2016 jsem napsal na pražský magistrát, tam to dva roky leželo a nakonec si to za své vzala Eliška Kaplický Fuksová, která tehdy byla v zastupitelstvu. S Janem Kaplickým, s nímž

jsem se dobře znal přes dvacet let, jsme se mimochodem dříve účastnili veřejné soutěže na zmíněný pomník obětem komunismu, který nakonec udělal Olbram Zoubek. Každopádně k návrhu na vznik té ulice se sešlo několik komisí, ale prý žádnou vhodnou ulici, která by se tak mohla pojmenovat, nenašli. Ale nakonec přišel nápad na alej, která vede právě od pomníku k lanovce na Petřín. Jsem nesmírně šťastný, že se povedlo alespoň to.

Asi i z Anglie trochu sledujete současnou českou politiku – třeba to, že komunisti po posledních parlamentních volbách vypadli poprvé ze sněmovny, ale teď se tam pod hlavičkou hnutí Stačilo! snaží vrátit. Znepokojuje vás to?

To samozřejmě sleduji a trochu trpím při pomyšlení, co Česku taky může hrozit. Obecně mám pocit, že vedle všech těch problémů s (ne)omluvou, nedostávám žádné pozitivní zprávy. Na druhé straně demokracie má mít všechny škály politických stran, zákazy většinou nikam nevedou. Podívejme se, co teď vyvádí Trump v Americe, ten vyloženě vykazuje sklony k fašismu. Kouzlo demokracie je, že nechává lidi přemýšlet různým způsobem, dovolí jim sledovat, co chtějí, ale zásadní požadavek je mít k dispozici věrohodné a pravdivé informace nezkreslené nějakou demagogickou ideologií. Teprve pak si člověk může dělat svůj vlastní názor.

Říkali jsme, že židovský původ vašeho otce hrál nejspíš významnou roli v tom, že se stal součástí procesu se Slánským. Asi také sledujete nárůst antisemitismu ve světě, jak se na to díváte s vaší rodinnou historickou zkušeností?

Je to příšerné. A to jsme zase u toho, jak je strašně důležité mít pravdivé informace. Na Facebooku jsem musel z přátel vyhodit několik lidí, protože začali mít silně antisemitské názory. Není přece možné se takhle veřejně projevovat a ještě u toho vyřvávat a přesvědčovat jiné, že oni mají pravdu a ten druhý ne.

V rámci životního osudu vašeho otce mě zaujalo, že kromě toho, že přežil věznění v koncentračních táborech, byl po válce na ředitelství národní bezpečnosti a pátral po nezvěstných bývalých vězních koncentračních táborů. Například v Bergen Belsenu pátral i po malíři Josefu Čapkovi. Víte o téhle kapitole jeho života něco víc?

Mnoho ne. Na zmínku o tom jsem narazil v jedné kapitole ve vzpomínkách jeho manželky Jarmily Čapkové. Psala tam, že do toho Bergen Belsenu jela hledat Josefa právě s mým otcem, Rudolfem Margoliem. I na to, že otec byl po válce, hned jak se vrátil z koncentráku, od června 1945, takto u policie, jsem narazil až v později v nějakých dalších dokumentech. Otec měl výhodu, že ovládal němčinu, francouzštinu, ruštinu. I proto byl pak přijat na ministerstvo zahraničního obchodu, kde jeho znalostí chtěli využít. Jak to nakonec dopadlo, víme.

Rudolf Margolius (31. srpna 1913 Královské Vinohrady – 3. prosince 1952 Praha) byl český ekonom a právník, náměstek ministra zahraničního obchodu v letech 1949–1952, oběť Slánského procesu.

Margolius byl deportován v roce 1941 do ghettu v Lodži a v roce 1944 do Osvětimi, a posléze do Dachau, ze kterého utekl na konci dubna 1945. V květnu 1945 byl velitelem utečeneckého tábora v Garmisch-Partenkirchen. Do KSČ vstoupil koncem roku 1945. Pro členství se rozhodl po

nuceném životě v ghettu a koncentračních táborech a po nacistickém vyvraždění rodičů i příbuzných.

V letech 1945–1948 pracoval v Ústředním svazu československého průmyslu v Praze. Posléze byl šéfem kabinetu ministra zahraničního obchodu (1948–1949) a pak náměstkem ministra zahraničního obchodu (1949–1952) pod vedením ministra Antonína Gregora a řídil sektor obchodu s kapitalistickými zeměmi.

OTÁZKA: Co je a co není umění

David Floryk 13. května 2025

Je tohle umění? Tato otázka nás čas od času napadá při pohledu na ten či onen produkt umělecké tvorby, a často na ni nenalézáme přiměřenou odpověď...

Sám jsem míval vícekrát pocit, že pro odpověď na otázku „je tohle umění?“ mě scházejí nástroje, měřítka, argumenty, kterými by bylo možno poměřit, posoudit, zhodnotit, zda ten či onen výtvor je skutečně „uměním“, nebo jen pouhým „výrobkem“.

Před časem se mi dostala do rukou neobyčejná kniha *Umění a ctnost*¹⁾ z pera profesora Petra Osolsobě, který přednáší na brněnské universitě filosofii a estetiku. Kniha tuto nesnáz, tyto rozpaky a bezradnost tváří v tvář potřebě hodnotit uměleckou činnost připouští jako reálný, skutečně existující problém, jehož kořeny dle autora vězí v tom, že moderní svět se více než je zdrávo odtrhnul od svých kořenů a jedním z důsledků je, že mnohá slova pozbyla svůj původní význam a dnes jim rozumíme jinak, než jak byla původně myšlena – a proto se s nimi můžeme jen nepřesně a obtížně dorozumět.

Týká se to i výrazu „umění“. Výraz „umění“ dříve odkazoval spíše k dovednostem a schopnostem člověka, byl přímo spojen s myšlenkou „ctností“, jakožto cvikem osvojených lidských kvalit a dispozic („umění“ odvozeno od slovesa „uměti“) – dnes však spíše označuje samotný výsledek tvůrčího procesu. Uměním už není sama „tvorba“, nýbrž především její výsledek.

Takže chceme-li nad obrazem či sochou vědět, „je-li tohle umění“, ptáme se dnes vlastně – v souladu s převládajícím pocitem moderní doby, že to tak má být – náleží tahle věc do množiny uměleckých objektů?

Správně položená otázka

Správně položená otázka, která míří ke kořenu věci, by totiž měla znít: Předpokládá tento výtvor ke svému vzniku nějakou speciální uměleckou zručnost a dovednost, nějaký nácvik, nějakou kvalitu? Jaká „ctnost“, jaké „umění“ na straně tvůrce bylo nutným předpokladem vzniku tohoto díla, za jakým účelem dílo vzniklo a který způsob pochopení je pro něj adekvátní?

Přiznám se, že nahlédnout problém touto optikou bylo pro mne překvapivé a osvobozující. Jak totiž praví stará moudrost, správně položená otázka je už sama do jisté míry odpovědí.

Ptáme-li se nesprávně, pak snadno přirčkneme statut uměleckého díla i ledasčemu, co sice je nepochybně „výrobkem“, ale se skutečným „uměním“ a dovedností toho mnoho společného nemá – a naopak, správná otázka na správném místě nám dovolí spatřit a obdivovat ctnost, krásu a dobro i tam, kde by „umělci“ možná ohrnovali nos... *Pozn.: ¹⁾ Petr Osolsobě: Umění a ctnost. K teorii umělecké reprezentace, Barrister a Principal, Brno 2013*

Vzpomínka

7. dubna 1916 se v Oberneulandu, dnešní část Nysy, narodila Marie Paschalis Jahn, československá řeholnice německého původu z Kongregace sester sv. Alžběty.

Marie 30. března 1937 vstoupila do Řádu svaté Alžběty v Nyse. Po obláčce 3. října 1938 byla přijata do řádu jako sestra Marie Paschalis. V letech 1939 až 1942 pracovala v řádových konventech v Kreuzburgu a v Leobschütz. Na konci války působila ve skupině řeholnic, které ve školní budově ošetřovaly staré lidi. Rudá armáda přišla do Sobotína 7. května 1945 a již v prvních hodinách jejího osvobození docházelo k rabování a výtržnostem. Sestry alžbětinky se raději přestěhovaly do školy k ostatním sestrám. Bohužel, Marie byla 11. května 1945 v Sobotíně zavražděna ruským vojákem, když mu odmítla být po vůli.

Svědectví tehdejšího sobotínského faráře P. Bruna Esche: „V pátek 11. května projížděl kolem jeden ruský voják na kole. Zastavil a vstoupil do budovy. Sestra Marie Paschalis chtěla právě sejít se schodů. Vyděšená vběhla zpět do místnosti, kde se zdržovali starší lidé, dílem ležící na postelích. V příštím okamžiku rozrazil rudoarmějce dveře a požádal mladou sestru, aby ho následovala. Klidně řekla: „já patřím Kristu“ a ukázala na svůj kříž na růženci. Rudoarmějce ji uchopil za paži, ona se mu však vytrhla a ukryla se za stůl. Voják vystřelil do stropu. Když ji znovu vyzval, aby s ním šla, odpověděla rozhodně: Zastřelte mě, Kristus je můj ženich, jen jemu patřím!“ Poklekla, vzala do ruky kříž, políbila ho a modlila se: Prosím všechny o odpuštění, jestli jsem jim ublížila. Můj Ježíši, dej mi sílu zemřít.“ – Rus vystřelil. Sestra padla dozadu a byla na místě mrtva!“

Narození stíhacího esa a "Generála nebe"

Františka Peřinu, stíhací eso s 12 jistými sestřely především z bojů na francouzském nebi na jaře a v létě 1940 zná jistě většina z vás. Prosluluje svou odvahou. Postavou malý, ale činy velký stíhač narozený v jihomoravských Morkůvkách 8. dubna 1911 do rodiny Josefa a Kateřiny Peřinových, vychodí měšťanku v Kloboukách, následně se v Brně vyučí soustružníkem a poté začne pracovat v brněnských strojárnách.

Na podzim 1929 se přihlásí do řad československého letectva a zahájí výcvik ve Škole pro odborný dorost letectva v Prostějově. Od léta 1931 slouží u Leteckého pluku 2 v Olomouci jako pilot průzkumných strojů. V roce

1932 prodělá výcvik stíhacího pilota. Díky svým schopnostem je vybrán, aby Československo reprezentoval spolu s dalšími piloty na leteckých závodech, IV. mezinárodním leteckém mítinku v Curychu v roce 1937.

František Peřina se tři měsíce po zániku republiky a vzniku Protektorátu Čechy a Morava, 24. června 1939 v Olomouci žení s Annou Klimešovou. V té době je již dávno rozhodnut zamířit do exilu a zde bojovat za osvobození republiky. Den po svatbě se vydává do Polska a v červenci již nechybí na palubě lodi Chrobry mířící do Francie.

Po příjezdu do Francie vstupuje tak jak jako všichni ostatní k boji odhodlaní Čechoslováci do Cizinecké legie, ale po vypuknutí války je na základně francouzského letectva v Chartres přeškolen na z USA dodané Curtiss Hawk 75 a v prosinci 1939 poslán k jednotce GC I/5. Pod krycím jménem Rinope se zúčastní leteckých střetnutí s letouny Luftwaffe a než bitva o Francii skončí, bude mít na kontě 11 jistých sestřelů, bude povýšen na poručíka, současně ale bude také u Paříže sestřelen a těžce zraněn. I přesto se mu podaří uniknout na britské ostrovy. Po Aloisi Vašítkovi bude František Peřina druhým nejúspěšnějším československým stíhačem na francouzském nebi.

V září 1940 se stává příslušníkem 312. československé stíhací perutě RAF. V témže měsíci se ale musí podrobit operaci slepého střeva a do aktivní služby se vrací až po odeznění nejtěžších útoků Luftwaffe v rámci bitvy o Británii. Poslední 12. potvrzené vítězství si připíše až v polovině roku 1942, následně je pro své mimořádné střelecké schopnosti stažen k výcviku nových pilotů. Poté slouží na Inspektorátu čs. letectva. Za svou leteckou kariéru získá 12 sestřelů jistých, 2 pravděpodobné a 1 stroj nepřítele poškodí, čímž se zařadí na pomyslné 4. místo v pořadí československých stíhačů.

Jeho ženu mezitím čekají krušné chvíle. Od manželova odchodu o něm Anna nemá žádné zprávy. Přestože jsou jak Františkov otec i bratr záhy zatčeni a drženi jako rukojmí, rozhoduje se i Anna Peřinová nasadit svůj život v boji proti německým okupantům. Zapojuje se do odboje, mj. pomáhá Židům, ale v prosinci 1942 se dostává do spárů gestapa. Je zatčena a odsouzena k trestu smrti. Na podzim 1944, v době, kdy je vězněna ve věznici v Aichachu nedaleko bavorského Mnichova, sdílí celu č. 315 s jistou Miladou Horákovou.

Při Anně Peřinové však přeci jen bude stát štěstí. Nejen že kruté německé věznění přežije, v dubnu 1945 je osvobozena jednotkami americké armády, ale 17. července se na pražském ruzyňském letišti po 6 letech odloučení shledá i se svým milovaným mužem, válečným hrdinou. Neuplynou však ani tři roky a František Peřina, který po válce velí letecké střelnici v Malackách, nyní již i se svou ženou, opět zamíří do exilu. Stává se tak po komunistickém únorovém převratu, respektive v březnu 1949. Po krátkém působení opět v řadách RAF odjíždí do Kanady a následně do USA. Domů se vrátí až v roce 1993. František Peřina umírá několik týdnů po své Aničce 6. května 2006 ve věku 95 let v pražské Ústřední vojenské nemocnici. Manželi byli 67 let...

Ludvík Armbruster

Ludvík Armbruster vyrůstal v rodině, která do kostela nechodila, přesto se ve dvaadvaceti letech stal řeholníkem a později i knězem. Ačkoliv pocházel z rodiny zámečníka, vystudoval prestižní

univerzity a jako profesor filozofie a teologie přednášel po celém světě – nejen česky, ale také latinsky, italsky, anglicky, německy a japonsky. Hlásil se k české národnosti, měl rakouské i japonské občanství. V době komunismu se stal v Československu nežádoucí osobou.

Během studií se jako jezuitský novic rozhodl zůstat doma, přesto nakonec čtyřicet let svého života prožil v Japonsku. Tento jemný až plachý člověk zažil i dramatické okamžiky, například noční přepad estébáků během takzvané Akce K z 13. na 14. dubna 1950.

Ještě před nástupem na studia se v sakristii kostela sv. Ignáce v Praze účastnil modliteb a přednášek duchovních, kteří bojovali na frontách, přežili koncentrační tábory a prošli gestapáckým mučením. Přednášel jim například letec RAF páter Boček nebo jezuita, kněz a šéfredaktor nejčtenějšího křesťanského časopisu Katolík Adolf Kajpr, kterého komunisté měsíc před Akcí K odsoudili na dvanáct let vězení. Tito katoličtí intelektuálové vedli mladé studenty k obezřetnosti a varovali je před nastupující komunistickou totalitou. „Držte prach v suchu!“ říkával studentům letec Boček.

Milovaný kněz od sv. Ignáce v Praze, Ludvík Armbruster, zemřel 18. prosince 2021. V srdcích mnoha lidí zůstává jako moudrý, vzdělaný, laskavý kněz a jezuita, obdařený vtipem a veselou povahou. Paměť národa uchovává přes šest hodin nahrávek jeho vzpomínek. Bohužel soudruzi soukmenovci, kteří ho odsoudili, jsou chránění dodnes.

Konstruktér ruských raket Iskander nepřežil pád ze schodů

19. 5. 2025, RP = V nemocnici po pádu ze schodů zemřel Vladimír Nědošivin (74), jeden z konstruktérů ruského raketového systému Iskander. Osudnou se mu stala oslava Dne vítězství 9. května, kdy si pod vlivem alkoholu ulevoval na schodišti domu v Kolomně, kde bydlel. To se ale nelíbilo jeho sousedu, instalatéru Anatoliji Kolobajcevovi (32), který opilého muže skopl ze schodů.

Nědošivin skončil pod schodištěm v bezvědomí a s těžkými zraněními. Záchranka, kterou přivolali další sousedé, ho převezla do nemocnice, kde po několika dnech zemřel. Kolobajcev se k svému činu přiznal. Podle agentury Unian vysvětlil, že konstruktéra srazil ze schodů, protože se vymočil ve vstupní hale v prvním patře.

Nědošivin, držitel řady patentů, desítky let pracoval v Kolomenské strojírenské konstrukční kanceláři, kde se podílel na vývoji zmíněných raket Iskander. Po odchodu do důchodu ale osaměl a naplno se projevila jeho závislost na alkoholu.

Jakkoli je za Nědošivinovou smrtí částečně alkohol – opilý byl 9. května nejen konstruktér, ale i instalatér Kolobajcev –, jeho konec připomíná „oblíbené“ způsoby ruských tajných služeb. Rozdíl je ale v tom, že jejich oběti většinou vypadnou z okna ve vyšším patře.

Například šéf karelského antimonopolního úřadu Artur Prjachin, jenž byl nepohodlný jako někdejší člen policejního útvaru zaměřeného na hospodářskou kriminalitu, vypadl z pátého patra, vrcholný manažer Michail Rogačev, bývalý viceprezident společnosti Jukos, kterou založil kritik ruského vůdce Vladimira Putina Michail Chodorkovskij, z desátého.

REALITA: Konopní parchanti

Tomáš Vodvářka 2025

Není to parafráze na skvělý tarantinovský majstrštyk. Je to bohužel tvrdá realita v naší české kotlině

Začátkem března roku udělil prezident státu Petr Pavel milost pěti jedincům, kteří si odpykávali poměrně vysoké tresty.Odkaz

Čtyři z nich byli odsouzeni a již několik let věznění za pěstování konopí a to poměrně vysokou sazbou. Pokud se začteme do odůvodnění rozsudku, zjistíme, že vyjma jednoho šlo o lidi vyššího věku, kteří si konopí pěstovali výlučně pro svou vlastní potřebu a to s vysokou pravděpodobností ze zdravotních důvodů. Ten mladší si toho pěstoval více, ale nijak produkt nedistribuoval. Trpí onkologickou nemocí a lze rovněž předpokládat, že velkou část „materiálu“ používal pro ulehčení svých somatických potíží.

Česká televize ve svých zprávách posléze zveřejnila krátký šot, kde byl jeden z omilostěných zločinců filmován zezadu, šlo o muže nepochybně již důchodového věku. S patřičně štiplavým komentářem jeho přítele, jenž vtipně hodnotil práci české justice.

V mé profesi se již mnoho let setkávám s nemocnými, kteří konopí používají. Logicky tuto informaci neuvádím v oficiální lékařské zprávě, protože bych mohl dostat jak pacienta, tak i sebe do značných potíží, pokud by si ji přečetl nějaký „iniciativní“ jedinec. Bývají užívány v drtivé většině případů tehdy, když klasické léky nezabírají, případně mají výrazné vedlejší účinky, pro něž je užívání léků problematické až nemožné. Užívání opioidů – silných léků na bolest, má řadu velmi nepříjemných dopadů. Zpravidla to sebou nese nutnost polykání dalších medikamentů, tedy systém „prášky na prášky“. Aby bylo úplně jasno, žádný lék na světě není zcela prost vedlejších účinků, ten hodně dobrý se pozná podle toho, že jich má málo či jsou tak slabé, že je člověk ani nepostřehne. V klasické medicíně tedy vždy lék cosi dává a cosi bere.

Pokud je možnost užívat cosi, co přináší ulehčení tristního stavu a nemá zásadní vedlejší příznaky, jde o výbornou variantu, dobrou příležitost, jak nemocným pomoci. Mám zpětné informace, že konopí přináší úlevu u silných chronických bolestí, kde je účinek opioidů slabý. Rovněž nemocní s těžkými spasmy (roztroušená sklerosa mozkomíšní, Parkinsonova nemoc), mají při užívání konopí značnou úlevu od svého celodenního trápení.

Napadá mne otázka, proč stát tak tvrdě stíhá jedince, kteří si pomáhají sami, bez nutnosti čerpat od zdravotní pojišťovny jedinou korunu. Může za tím být i ingerence farmaceutických firem, kteří přicházejí o zisk (konopné produkty jsou již v možnostech preskripce – od dubna 2025 i u praktických lékařů), cena za měsíční užívání je však okolo 1300,- Kč v případě kapek (pacient hradí cca 10%, zbytek jde firmě). Je jisté, že z této strany bude vyvíjen velký tlak, aby produkce konopí byla výlučně jen se státním souhlasem. Další možností je samozřejmě produkce konopných látek za účelem nedaněného zisku (představa, že si někdo při pěstování několika stonků časem koupí ropný vrt v Dubaji, je rovněž mylná). Jistě – pokud Policie ČR najde několik hektarů či skleníků konopí, logiku by to mít mohlo.

U balkonových truhlíků jde o špatný vtip.

Závěrem: Moc by mne zajímalo, jak se cítí soudce, který sice dle litery zákona, ale zcela mimo jeho smysl, pošle onkologicky nemocného, užívajícího konopí výlučně pro své zdravotní potíže, na 6 let do kriminálu. Možná by se měl poradit s kolegou, který podmíněčně odsoudí jiného zdravého jedince, který opakovaně sexuálně zneužíval nezletilého, jak se lze dočíst z případů, uvedených na serveru „beztrestu.cz“.

A úplně na závěr: Naši stateční a moudří poslanci budou schvalovat „uvolnění“ konopné zločinnosti, kdy bude povoleno mít na balkoně tři stonky či 50 gramů. Pokud někomu vyrostе třeba čtvrtý nebo nebude mít dobře vykalibrovanou váhu, naběhne na něj URNA a časem bude asi opět nutný zásah hlavy státu, která napravuje tyto zjevné justiční zhůvěřilosti.

Nabízí se logická otázka, kdo je tady parchant....

Pokleslost diskusí dosáhla tak hlubokého dna, že si autor nepřeje diskusní část zařazovat.

Mladý Japonec se na Expo v Ósace dostal s 85 let starou vstupenkou

Mladíkovi z Tokia se podařilo dostat se na právě probíhající výstavu Expo 2025 v Ósace se vstupenkou z roku 1940. Nešlo ovšem o žádný podvod, organizátoři totiž již dříve oznámili, že na výstaviště pustí každého, kdo takovou vstupenku vlastní.

Světová výstava Expo se od počátku nového tisíciletí koná jednou za pět let a letos se již potřetí v celé více než stosedmdesátileté historii koná v Japonsku. V roce 1970 ji stejně jako letos přivítala Ósaka a v roce 2005 hostila vystavovatele z celého světa prefektura Aiči.

Původně se ale v zemi vycházejícího slunce měl uskutečnit ještě jeden ročník. V roce 1938 se totiž začaly prodávat vstupenky na Velkou mezinárodní výstavu, již mělo v roce 1940 hostit Tokio. Jenže mezitím vypukla druhá světová válka, a tak byl celý tento podnik nakonec zrušen. Vstupenky ovšem zůstaly v platnosti, přestože se o „náhradním ročníku“ konaném v Japonsku později asi ani neuvažovalo.

Lidé, kteří původní „válečné“ vstupenky stále měli doma, je podle webu [The Guardian](#) mohli využít již při Expo 2005. Ke stejnému kroku pak přistoupili i organizátoři letošní ósacké výstavy.

Pokladník Hamásu podniká v Česku.

V Praze má firmu, u Teplic luxusní vilu

iDnes Václav Janouš 22. května 2025

Na okraji malé vesničky Dražkov u Teplic stojí velká vila s udržovanou zahradou, o kterou se stará zahradník, bazénem a podzemními garážemi. Patří Jemenci Hamidovi Abdullahovi Husseinovi al Ahmarovi, klíčovému podnikateli, který podle tajných služeb štedře sponzoruje teroristické hnutí Hamás. Právě jeho Američané loni v říjnu zařadili na sankční seznam. V Česku kromě nemovitosti vlastní i firmu. Stojí i za falešnou charitativní organizací Al-Quds International Foundation, kontrolovanou Hamásem. Zajišťuje finanční, materiální i technickou pomoc teroristům. Naše společnosti ze zákona předkládají povinné účetní závěrky. Je s podivem, že tato od svého založení v roce 2014 žádnou nepodala.

Tento muž, trvale žijící v Turecku, na Teplicku vlastní vilu, kam občas zajíždí. Prostě k nám jezdí za odpočinkem a podnikáním.

SPORT

Neděle 18. 5. 2025 - Světový rekord v chůzi

Italský chodec Massimo Stano překonal v Poděbradech světový rekord na 35 kilometrů. Na mistrovství Evropy družstev vyhrál za 2:20:43. Historické maximum Kanadana Evana Dunfeeho z březnového závod v Dudincích zlepšil o 57 sekund.

Z Mistrovství světa v hokeji.

Historické úspěchy Česka na MS v hokeji

Česká hokejová reprezentace patří mezi historicky nejúspěšnější týmy na světě. Ve své samostatné historii, tedy od roku 1993, totiž dokázala získat hned čtrnáct medailí, z toho sedm zlatých.

A pokud připočteme i úspěchy bývalého Československa, v počtu medailí je lepší pouze Kanada a stejný počet (48) už má jen Švédsko. Se třinácti tituly mistrů světa pak patří československému a českému hokeji třetí příčka za druhým SSSR/Ruskem a první Kanadou.

Pondělí 19. 5. 2025 Německo - Česko 0:5

S Německem opět zazářila elitní formace, David Pastrňák a Roman Červenka vedou produktivitu celého MS, Daniel Vladař udržel čisté konto.

Úterý 20. 5. 2025 - Český tým prohrál ve svém závěrečném vystoupení ve skupinové fázi mistrovství světa s týmem USA 2:5.

Čtvrtek 22. 5. 2025 Český tým prohrál s týmem Švédska 5:2. Obránce David Špaček se po prohře 2:5 postavil na střídače a zlostně praskl hokejkou do mantinelu, aby pak pahýl nasupeně odhodil... český tým prohospodařil první třetinu, v níž výběr Tre kronor udělal třemi vstřelenými góly zásadní krok k postupu. „Začátek nám utekl. Soupeř šel do vedení z přesilovky, pak přidal dva rychlé góly. Špatně jsme se dostávali do zápasu. Dali jsme jim úplně zbytečně tutovky, které proměnili,“ věděl Špaček.

Pátek 23. 5. 2025 Za velkého zájmu médií i lovců autogramů se vrátili domů z mistrovství světa v Dánsku a Švédsku čeští hokejisté. Zklamání ze čtvrtetního vyřazení ve čtvrtfinále play-off bylo na obhájcích loňského zlata stále patrné. Více než porážka se Švédy reprezentanty mrzela hlavně prohra na závěr skupiny proti USA. Rulík by na lavičce rád pokračoval.

Neděle 25. 5. 2025 Spojené státy americké slaví zisk zlatých medailí, a to poprvé od roku 1960. V dramatickém finálovém střetnutí proti Švýcarsku, které po základní hrací době i po třech třetinách skončilo bez branek, rozhodl o triumfu USA v prodloužení útočník Tage Thompson.

Slovensko uspořádá MS v hokeji 2029

Hokejové mistrovství světa v roce 2029 uspořádá Slovensko. Slováci neměli při volbě soupeře, delegáti ale museli jejich kandidaturu formálně schválit. Hrát se bude v Bratislavě a Košicích.

Olympiáda bez Rusů

Olympijské hry 2026 v Miláně a Cortině d'Ampezzo budou bez zástupců Ruska a Běloruska v týmových soutěžích. Zákaz startů družstev z obou zemí, který je platný od invaze na Ukrajinu v roce 2022, potvrdil Mezinárodní olympijský výbor (MOV).

Martin Handl

How was my journey from the hometown of Pačlavice to South America in 1929: It started on January 20 at 7.30 p.m., when I left home. Together with Josef Lechner, Karl Špidla, Josef Handel and Týnka Judasová. We got into the car of our neighbor Josef Soldán, who took us to Nezamyslice for the night train to Prague. We arrived in the metropolis at 5 a.m. and headed to the immigration office in Libeň, where we submitted all necessary documents.

We had to wait until the next day when they issued us our passports and exchanged money. We received 24 pounds for 3,840 Czechoslovak koruna. We went to North German Lloyd Company for ship tickets, insurance, and a travel contract. Our cruise to Buenos Aires was paid for, there was no way back. Then we went to the consulate to get the visas for Argentina, for a fee of 112 koruna. On January 22 at 5.30 p.m., we left Prague for Bremen by train. I remember we saw developed infrastructure and a nice flat country. We also bought sausages and beer to say goodbye to the Europe we used to know.

The next stop was Vigo, near the Portuguese border

We arrived in Bremen on January 23, 1929, at 2 p.m. They took us to the immigration office and then to a medical eye examination. The next day, the medical checks continued, after which we were ticketed directly to the port of Bremen, where on January 26 we boarded the ship *Madrid* bound around the French coast to the port of La Coruña in northern Spain. After some three hours we left, the boat started rocking and I was so sick that I went to the cabin and didn't come out until we docked in La Coruña after four days of travel. The next stop was Vigo, near the Portuguese border, where we bought about ninety oranges at the market. Halfway through the next voyage we were surprised by a heavy storm and thick fog, which caused us to wander, lost at sea, all day before we landed safely at Porto and subsequently at Lisbon. We had a longer break there, which we used to go to the city center, mainly to a tavern, where we drank a lot of wine and bought another six liters to take with us on board. After leaving the Portuguese capital, we also left the European mainland and sailed to the island of Madeira, where the last Austro-Hungarian Emperor, Charles I, died. We crossed the equator on February 12. I remember it was unbearably hot and at 2 p.m. there was a great commotion on board because everyone had to turn the clocks back three hours due to the change of time zones.

On February 13, all passengers were vaccinated against tropical diseases, and in the evening a masquerade ball was held on board. Each day we covered a distance of 300 to 320 nautical miles before we finally saw the American mainland on February 19. The first stop was Rio de Janeiro, a beautiful harbor with banana trees growing on the roads like apple trees in Moravia. And again, the omnipresent heat. Next stop was the port of Rio Grande in the south of Brazil and Montevideo in Uruguay, where we exchanged money and met the group of local Czechs. All

I could think about was how long it would take to get to Buenos Aires.

On February 23 at 5.30 p.m., we arrived at our destination, having overcome an incredible 11,700 kilometers from Bremen. They checked our luggage, we went through all immigration procedures, and stayed in the city for four days. We stayed in a hotel owned by the Czechs, rode the tram, and visited the zoo.

we headed north to the town of Presidencia Roque Sáenz Peña in the province of Chaco

On February 27, we headed north to the town of Presidencia Roque Sáenz Peña in the province of Chaco, where we arrived three days later. Jiří aka Jorge, my old friend from Pačlavice, was waiting for me there. My new life in Argentina began with lunch at the Hotel Slavie. A large Czech community (over 1,000 people) already lived in the city. The first pioneer was Petr Šašvata from Velké Bílovice near Břeclav already in 1913, when he moved here from Texas and established the Union Checoeslovaca. He was also responsible for the modern

way of growing cotton, which became the main agricultural product of the entire province and the basis of the prosperity of the Czech colony.

Martin Handl (1904-1984) made a living as a basket maker in Moravia. In the Presidencia Roque Sáenz Peña, he settled in the Bajo Hondo district and became a farmer. On July 20, 1931, he married Stephanie Anna Hlavickova, also from Pačlavice in Czechoslovakia. They had five children: Odoric, Flora, Valerio, Sidonio and Rosa. Handl helped to establish the Czech school and the Tomáš Garrigue Masaryk Association. For twelve years, he ran a general store, then a prosperous joinery and furniture factory.

<https://www.czechoslovaktalks.com/en/>

Australia Advance

Vratislav,

I've been thinking a lot lately, not just about the election, but about the country we're handing to our kids and grandkids. And while tomorrow's election matters, it is so much bigger than that.

It's not just cost of living pressure or another bad policy from Canberra. It feels like overall the Australia we grew up in is slipping away.

Everywhere I go, truck drivers, nurses, farmers, small business owners, parents – they're all saying the same thing: *"I don't recognise this country anymore."*

Retirees who worked their whole lives can't even afford the basics.

People are working harder and falling further behind. Bills keep piling up. Energy prices are soaring. Housing is out of reach for our kids.

And while we struggle to stay afloat, activists tell us to apologise for being proud Australians, that we shouldn't fly our flag, celebrate our national day, or even feel at home in our own country.

As a nation, we overwhelmingly voted No to the Voice to Parliament. Yet now, Labor is saying it's inevitable, ignoring your vote.

Once again, mainstream Australians are being dismissed, talked down to, and pushed aside.

It's no wonder people are feeling hopeless.

But here's the truth: the radicals are loud, but they're not the majority. You are.

Regardless of tomorrow's outcome, ADVANCE isn't going anywhere.

We're going to fight harder. Work smarter. Speak louder.

But to do that, I am asking more Australians to step up and stand with us.

That's why I want to personally invite you to become an ADVANCE Partner.

It is a monthly commitment, but a commitment of whatever size you can afford. If you want to join, look on our web.

This is about becoming part of a growing national movement. As a Partner, you'll get:

- Exclusive strategy sessions and insider briefings, so you're always in the loop on what's *really* going on.
- A direct line to the ADVANCE team, because your voice matters and deserves to be heard.
- Monthly polling insights and campaign updates, keeping you informed on the issues we're fighting for and where the country stands.

And most importantly, you'll be standing shoulder to shoulder with thousands of Australians who are done being silent.

When I say we don't recognise our country anymore, it's because it has been slowly taken from us. This didn't happen overnight. For years, the activists, the elites, and the extremists like the Greens, have been chipping away at everything that makes Australia home: our values, our freedoms, our pride.

One election won't fix it. This is a long, hard fight for the soul of our nation.

And no matter who wins tomorrow, you and I can't stop. We won't stop. Because Australia is worth fighting for.

ADVANCE has been in this fight since 2018 and when the Voice to Parliament looked like a done deal, we were the ones who stood up and said no. While others backed down, we fought and with the help of supporters like you, we won.

Now we have been taking on the Greens, and because of that, they are now scrambling to hold onto seats, their brand exposed and their radical agenda revealed.

But this is no time to slow down. We've come too far to let it all slip away after tomorrow. Regardless of the colour of tomorrow's Government – there's still so much to do and you need to be in the fight.

By stepping up, you become the reason your voice and your values stay front and centre in the battle for our country's future. Step up now by joining our party

So if you're ready to do more, if you're ready to stand up and be counted, I hope you'll join us.

Australia needs you.

Join as an ADVANCE Partner today and let's take our country

back: <https://www.advanceaustralia.org.au/partners-online-2025>

Matthew

Matthew Sheahan Executive Director, ADVANCE